

Geachte heer J. de R. te B.

U hebt me een beschrijving in het bezit doen komen over de rechtvaardigmaking in de vierschaar der consciëntie of van het geweten, dat u onder het oog gekomen is in een bepaald streekblad. Graag zou u zien dat ik daar eens nader op in zou gaan in ons blad, daar u gevoelt dat de leer zoals die onder ons verkondigd wordt en door ons wordt voorgestaan, ook wel niet juist beoordeeld wordt.

Ik wil proberen om in het juiste licht, te stellen wat door ons wordt voorgestaan als het de leer der rechtvaardigmaking door het geloof betreft. Volgens het schrijven van die predikant is er geen sprake van een rechtvaardigmaking zonder geloof. Allereerst moet ik dan wel beginnen met erop te wijzen dat er al een rechtvaardigmaking van eeuwigheid is aan de zijde Gods. God heeft van eeuwigheid Zijn volk al in Christus aanschouwd. De Schrift leert ons duidelijk dat Hij ons uitverkoren heeft in Hem voor de grondlegging der wereld. Als de Heere Zijn volk zo van eeuwigheid al in Christus tot de zaligheid heeft verordineerd, dan betekent dat toch wel dat Hij Zijn volk ook van eeuwigheid heeft liefgehad. En als Hij dat volk van eeuwigheid heeft liefgehad, dan heeft Hij ook van eeuwigheid er al geen zonde meer in willen zien. Maar van eeuwigheid heeft Hij in de verbondssluiting al de weg bepaald waardoor Hij dat volk rechtvaardig voor Zich kon stellen. Christus zou door Zijn borgtocht de schuld van dat volk wegdragen en dat heeft Hij ook in de tijd gedaan. En als Hij die schuld van Zijn volk wegdroeg in Zijn bitter lijden en sterven, dan werd Zijn volk daarin aanschouwd. En als Christus opgestaan is uit de dood, werd Hij daarin door de Vader als de hemelse Rechter gerechtvaardigd, maar werd daarin Zijn Kerk die in Hem begrepen was, ook gerechtvaardigd.

Maar nu moet er in de tijd toch ook wat gebeuren. De door God verkorenen zijn ook gevallen Adamskinderen, in Adam zijn ze met alle mensen verdoemelijk voor God. Wat moet er gebeuren? Door een nieuwe geboorte moeten die door God verkorenen naar Gods Beeld vernieuwd worden. In die wedergeboorte verkrijgen ze reeds alles wat tot hun zaligheid van node is, dus ook het geloof. Zijn ze dit zich dadelijk bewust? Nee, want de wind blaast waarheen hij wil, maar men weet niet vanwaar die wind komt en waar die wind heengaat. Alzo is een iegelijk die uit de Geest geboren is, zoals de Heere Jezus tot Nicodémus heeft gezegd. Dus is er dan dadelijk een geloof in de Heere Jezus. waardoor men zich ook als gerechtvaardigd kan beschouwen? Volgens het schrijven van die predikant wel. Maar er gaat aan het geloof in Jezus toch wel wat vooraf. De Geest zal Zijn werk moeten hebben gedaan in een overtuiging van zonde, gerechtigheid en

oordeel. Daarbuiten heeft men geen Jezus nodig. Het gevaar schuilt in de beschouwing van die predikant, dat men zoals schier niet anders meer te beluisteren is, dat men maar in Jezus moet geloven en dan heeft men alles wat tot de zaligheid nodig is, dus ook de rechtvaardigmaking. In het schrijven van die predikant wordt in het bijzonder de nadruk erop gelegd, dat zo'n crisiservaring, zoals wij die voorstaan, niet nodig is.

En nu zou ik juist over die crisiservaring wat willen schrijven, want ik heb wel begrepen dat in geheel dat schrijven van de predikant daar in het bijzonder de nadruk op valt, dat een crisiservaring zoals wij die ook voorstaan, niet nodig is. Ik weet in welk een richting deze predikant is opgegroeid en waarin hij het ook eerst scheen gevonden te hebben Hij is nu wel tot een ander inzicht gekomen, maar hij schijnt toch het juiste inzicht in de zuivere leer der Waarheid nog niet te hebben gekregen. Het is waar zoals hij schreef dat men in de 19e en de 20e eeuw wel wat is afgeweken van de eenvoudige voorstelling van de weg der zaligheid, zoals die door de oude schrijvers, Hollandse en Engelse schrijvers is voorgestaan. Men heeft een te mooi verhaal weten te maken van de weg die God met Zijn volk houdt. In het bijzonder in de richting die hem niet onbekend gebleven is, was men daar goed in thuis. De crisiservaring die men beleefde in de bewuste rechtvaardigmaking wist men wel heel uitvoerig te vertellen. Ook werd er ernstig op aangedrongen om ook naar zulk een crisiservaring te staan. Het gevolg daarvan was wel, dat er steeds meerderen een geredde ziel kregen, zoals men daarover sprak. Door onderscheid te maken tussen degenen die het nog niet zover gebracht hadden en degenen die wel kennis aan zulk een zielsbeleving hadden, wist men zelfs op een aanschouwelijke wijze dat onderscheid te doen zien, door de meer bevestigde christenen bij de bediening van het Heilig Avondmaal aan de eerste tafel te doen deelnemen en de meer bekommerden aan de tweede tafel. Tot zulke ongerijmde dingen komt men als men van de eenvoudige leer van Gods Woord afwijkt zoals onze Gereformeerde vaders die hebben voorgestaan. Ik zou over dit alles niet kunnen schrijven, als ik niet onder Gods bijzondere leiding met zulke kerkelijke richtingen kennis had moeten maken. Als ik nog jong zijnde mocht zoeken de dingen die van Boven en niet van beneden zijn, kwam ik met mensen van verschillende kerkelijke richtingen in aanraking. Later heb ik mogen zien dat dit ten goede voor me mocht zijn om de verkeerde geesten te leren kennen. En daarmee zeg ik nog niet dat er geen kinderen Gods waren te vinden onder hen die van de eenvoudige Schriftuurlijke bevindelijke Leer van Gods Woord afweken, maar het heeft me met de vele bestrijdingen die daarmee ook inwendig gepaard gingen, toch steeds meer tot een nauw zelfonderzoek en ook tot een naarstig naspeuren van de goede reformatorische geschriften gebracht.

Vandaar gevoel ik me nu ook temeer ertoe gedrongen om u een antwoord te geven op uw vraag. De predikant wiens schrijven u tot uw vraag gebracht heeft, beweert in zijn schrijven dat men nergens in de Bijbel tegenkomt dat een mens vast moet lopen met een leven uit Gods beloften. Bij zulk een bewering kom ik wel tot de conclusie dat men de Bijbel dan nooit goed gelezen heeft. Het leven van de Bijbelheiligen laat ons duidelijk zien dat er onderscheid is tussen de schenking van de beloften en de vervulling daarvan. We hebben alleen maar aan Abraham de vader der gelovigen, zoals hij wel genoemd wordt, te denken. Lange tijd heeft hij moeten wachten op het beloofde zaad. En toen de belofte in vervulling ging, ging dat wel door de onmogelijkheid heen. Men kan zeggen dat hij dan toch wel geleefd heeft uit de belofte van het Zaad dat eenmaal uit hem voort

zou komen, want immers lezen we van hem dat hij in de HEERE geloofde en dat hem dat tot gerechtigheid gerekend werd. Zeker, die ogenblikken zijn er voor Abraham gekomen. Maar in het volgende hoofdstuk lezen we toch wel dat hij tot Hagar is ingegaan. En zo zou ik u op voorbeelden van meerdere Bijbelheiligen kunnen wijzen. Als men dat in de leiding Gods met de Bijbelheiligen niet ziet, kan men ook tot meerdere ontdekking en ook bemoediging van Gods ware bekommerde volk de weg niet verklaren die de Heere ook nu nog met Zijn volk houdt. Uit het schrijven van de predikant kan ik me niet aan de indruk onttrekken, dat hij maar een oppervlakkige voorstelling geeft van het leven op Gods beloften als ook uit het leven uit Christus. Het za! bij zulk een voorstelling niet ontbreken aan mensen die ook wel willen geloven dat ze de beloften zich maar hebben toe te eigenen en dan daaruit de conclusie kunnen trekken dat ze ook deel aan de rechtvaardigmaking hebben. Ik schrijf het nu maar precies zoals ik dat uit het genoemde schrijven moet op maken, Daarom is het me toch een behoefte om onder biddend opzien

tot de Allerhoogste op een eenvoudige wijze te schrijven over de leiding God met Zijn volk. Men kan wel beweren dat de leidingen des Heeren met Zijn volk ook zeer verschillend zijn, wat ik echt ook niet tegenspreken wil, maar ik wil er de nadruk op leggen dat allen die zalig worden, zullen weten dat ze uit genade zalig worden. Van dat zalig worden uit genade heb ik in dat stuk dat u me toegestuurd hebt, juist niet veel gelezen. De mens ligt van nature in een verbroken werkverbond. Voor vrije genade is er geen plaats bij de van God afgevallen mens. Daarom heeft God zoveel werk aan de mens om voor genade plaats te doen komen. Dat kan de Heere toch in één ogenblik doen? Ja maar, de mens zal het goed moeten weten hoe vast men geworteld zit in dat eigen werk waarin men een grond voor de zaligheid zoekt. En als men daar nu een grond in denkt te kunnen vinden, gaat men er zelf met de eer vandoor. Maar God zal aan Zijn eer moeten komen in het werk der zaligheid. Men zal dan ook moeten weten dat het bedenken des vleses vijandschap is tegen God. Het onderwerpt zich der wet van God niet en dat kan ook niet. De Heere zal de mens op een plekje moeten brengen waar alle eigen werk wegvalt. Er is over een crisiservaring gesproken in dat stuk dat u me hebt toegestuurd. Maar men schijnt met die crisiservaring niet zo goed uit de weg te kunnen. Moet daar in het begin van het nieuwe leven ook al wat van gekend worden? De wedergeboorte begint toch met het geloof in Christus? Nee, daar begint de wedergeboorte niet mee. Is zulk een mens dan niet in Christus begrepen? Ja, en die is aan de zijde Gods ook al gerechtvaardigd. Anders zou God niet naar hem kunnen omzien en een nieuw leven in hem verwekken. De rechtvaardigmaking gaat aan de heiligmaking, dus aan die inwendige vernieuwing vooraf. Dus God ziet de Zijnen van stonde af in Christus aan. Maar die zondaar weet dat niet. Er is niets meer verborgen voor hem dan de weg van vrije genade, zoals die weg alleen in Christus is te vinden. Maar daarom wordt het zalig worden ook zo'n wonder als daar het oog eens voor geopend wordt.

Genade staat tegenover schuld en wordt ook aan een vijandig schepsel bewezen. Men zal het over moeten nemen dat God rechtvaardig is in zijn eeuwig verderf. Daarom moet men zich als een vijand van God en van zijn eigen zaligheid leren kennen. Dan is er geen hoop en verwachting meer voor zulk een mens. Men heeft op al zijn eigen werk de dood leren schrijven. De wet is zulk een mens een tuchtmeester geworden tot Christus.

Dat is geen aangename weg voor het vlees. Men wil liever als een goed mens bekeerd worden en niet als een slecht mens. Men werkt het wel op de hemel aan, maar men ziet het op de hel aangaan. Zou men dan kunnen denken, dat het nog goed uit zou kunnen komen? Maar God werkt het op die crisiservaring aan. 'k Schatte mij geheel verloren. Ik mocht van geen vertroosting horen. Het zalig worden zal een wonder moeten worden, Een wonder van vrije genade. Gedacht te hebben, om te moeten komen en dan genade in Gods ogen te vinden. Daar heeft men niet op kunnen rekenen. Dan wordt de hemel ontsloten voor een helwaardig schepsel. Als ik dit schrijf, kan men wel denken: o nu kan ik het ook weten hoe ik zalig word. Maar nee, als dat werkelijkheid wordt, dan hebt u altijd in de rechte prediking dat wel horen verklaren, maar dan weet men het toch niet. Dat is de crisiservaring, dat ieder dan nog wel zalig kan worden, maar zo'n mens niet. Men ziet dan alle mensen beter dan zichzelf. Maar zou het dan voor zo'n mens geen wonder worden, als in plaats van de hel de hemel voor hem opengaat? Dat is de vrucht van die crisiservaring. Zo komt God aan Zijn eer en de mens aan de zaligheid. Daarom komen we er zonder zo'n crisiservaring niet. Het is niet te zeggen wie de mens door zijn diepe val geworden is. Men zoekt God uit de handen te blijven en men werkt het op zelfbehoud aan. We zijn doorvlochten van eigenbedoelingen. Hoogmoed is onze val geweest en zo zoeken we eigen eer te behouden in het werk der zaligheid. Maar we zullen goed moeten weten hoe slecht en goddeloos we zijn. We moeten voor God worden die we zijn, brandhout voor de hel en meer niet. En als we zo die God in de handen vallen, zullen we weten Wie die God is in de grootheid Zijner barmhartigheid en de rijkdom Zijner genade voor een gans schuldig en verloren zondaar. O zalige crisiservaring Dat is wat anders dan buiten zo'n crisiservaring zalig te worden, zoals velen denken. Door zo'n weg kan er ook plaats komen voor de kennis van een Middelaar die voor zulk een mens met zo'n crisiservaring in de wereld gekomen is. Weet u waar het aan ontbreekt bij velen die zonder een crisiservaring over Christus spreken en menen in Hem te geloven? Wel, we hebben toch wel eens de opmerking horen maken, dat die Adam recht kan preken, die kan pas recht van Christus spreken? Aan Christuspredikers ontbreekt het niet in deze tijd, maar de mensen worden in die prediking niet bij Adam gebracht. Er kan veel gesproken worden over een geloof in de belofte en over een geloof in Jezus, maar de gevallen staat van de mens in Adam wordt niet goed blootgelegd.

Moeten wij dan Adam voor God worden? Ja, een andere weg tot de zaligheid is er niet. Als er geen gevallen Adam was, dan had Christus niet behoeven te komen als de tweede Adam. Maar de Heere brengt Zijn volk op het plekje waar Hij Adam ook gebracht heeft. Er schoot voor hem niet anders over dan: "Ik heb gegeten." Kon hij toen aan een hemel denken en aan een opgericht worden uit zijn gevallen staat? Nee, er was voor hem geen Christus. Daar wist hij niets van af. Hij heeft nog geprobeerd om zich voor God te verbergen. Maar dat lukte hem niet. De Heere riep Adam en zeide: "Waar zijt gij? Adam heeft daarop gezegd: "Ik hoorde Uw stem in den hof en ik vreesde, want ik ben naakt; daarom verberg ik mij." De Heere echter deed hem daarop de vraag: "Wie heeft u te kennen gegeven, dat gij naakt zijt? Hebt gij van dien boom gegeten, van welken Ik u gebod, dat gij daarvan niet eten zoudt?" Wat moest Adam toen denken? Hij kon niet anders denken dan dat het nu sterven werd en dat hij nu in 's afgronds donkere nacht voor eeuwig weg zou zinken. Maar in plaats daarvan schonk God hem de bekende moederbelofte. En daar kwam geloof in mee ook. Zo krijgen de beloften alleen waarde

voor een zich schuldigkennend mens, Velen zijn tot een geloof in Christus gekomen en hebben de belofte van het leven in Hem ontvangen, maar men hoort niet dat ze uit de stad des verderfs gekomen zijn, zoals we dat in Bunyans Christenreize kunnen lezen. Ja maar, dat geldt toch zeker alleen mensen die het in de wereld hebben gezocht en daarin zich hebben uitgeleefd? Als men zo'n opmerking maakt, blijkt het al wel weer dat men er niet van weet wat het is om Adam voor God te worden. We behoeven ons niet in de wereld te hebben uitgeleefd, om te weten hoe zwart we in Adam geworden zijn. Och, ik wil de lezers doen weten dat we daar nu juist zo weinig van horen. Een blanke Jezus kan alleen maar waarde krijgen voor een zwarte zondaar. Zulk een zondaar moet het inleven dat hij gans melaats is, vol van wonden, striemen en etterbuilen. Zou dat geen crisiservaring worden voor de ziel eer men tot Christus komt? Voor Adam werd het ook een crisiservaring. Is dat nu Evangelie als dat gepredikt wordt? Ja, als men dat hoort verkondigen, dan denkt men dat men in zo'n prediking geen Evangelie kan beluisteren. Maar een rijker Evangelie is er niet te beluisteren dan dat men horen mag dat zo'n zwarte Adam door Christus zalig wordt. Geheel en alleen uit vrije genade zonder enige verdiensten van de mens erbij. O, wat wordt zalig worden dan toch ruim!

Op zo crisiservaring werkt God het altijd maar aan. Ook in een verdere weg. Ik heb nogal wat rechtvaardigmakingen te beluisteren gekregen, waarin men een mooi verhaal naar voren wist te brengen. Hoe mooier het verhaal werd, hoe geloofwaardiger het was. Aan teksten en versjes ontbrak het daarbij niet, maar men hoorde niet "Ik heb gegeten". En daar zal het toch juist heen moeten. Dan moet God als Rechter zulk een mens voor eeuwig verdoemen. En dan heeft de schuldige zondaar niets meer te zeggen. Daar wordt geen kreet meer om zelfbehoud gehoord. Maar daar kan God Zijn werk doen en het de zondaar doen weten wat het zeggen wil, dat God in Christus was, de wereld met Zichzelf verzoenende. En daar kan Christus bij de Rechter vandaan Zich als een dierbare Borg en een volkomen Zaligmaker doen kennen. En daar wordt de ziel tot een gelovige omhelzing van die Persoon gebracht. En dat door die Geest Die dat geloof schenkt aan de ziel. Och vriend, er zit een man aan u te schrijven, die steeds meer om zulk een gezegende crisiservaring verlegen is. De grootste crisiservaring moet nog komen, als het de Heere behagen zal om een naakte zondaar door de enge poort te doen binnengaan. Dan wordt de enge poort een ruime poort, omdat er niet enig werk van de mens in aanmerking behoeft te komen, maar dan wordt de enge poort een poort van recht en toch een genadepoort. Door deze zal ik binnentreden en loven 's Heeren heerlijkheid. Dus dan is de poort van Christus' gerechtigheid ook gelijk een poort des lofs. Dan krijgt God eeuwig al de eer en de Kerk eeuwig de zaligheid. Ik heb u en de lezers de weg niet anders kunnen voorstellen, want de pijnlijke weg van smartelijke zielsontdekking waarin ik steeds meer aan de weet moet komen wie ik in Adam geworden ben, doet voor mij niet anders meer overblijven. Maar nu krijg ik al schrijvende daar toch weer zo'n zin in, want het zal toch wat zijn om die God alleen al de eer te mogen geven. Die ons uit zo'n grote nood en dood verlost heeft en op Wie we hopen dat Hij ons zo ook nog eens verlossen zal. Ik moet nu maar ophouden, maar doe dat met de verzuchting of de Heere dit nog ten goede voor u en de lezers gebruiken wil.

Ds. F. Mallan

Commentaar – DJK : Geliefde lezer, wat is het toch telkens weer nodig om zo dicht mogelijk bij Gods Woord te blijven, en vooral geen dingen te gaan verzinnen waar Gods Woord niet over spreekt. Ook hieruit blijkt veelal dat uit bepaalde theologische punten, de wens de vader van de gedachten van veler zielen is. Zelfs van dominees, die in hun kerkverband tot pausen verheven zijn geworden, en daarmee een niet geringe invloed uitoefenen op de gedachtegangen van vele onkundige zoekende zielen. Als men iets denkt of hoopt, en daarna ook nog gelooft dat sommige zaken zo zijn, dan kan dat een zekere vrees wegnemen. Alzo heeft de duivel met dit soort list en bedrog op geestelijk gebied zijn miljoenen naar de afgrond weten te slepen.

Misleiding en bedrog waren ook de instrumenten waarmee de nazi's velen van het volk der Joden in de afgrond hebben gestort. Hoevelen der Joden zijn niet in de treinen gestapt met de gedachte dat het zo erg toch niet zou wezen, omtrent hetgeen hen te wachten stond. Met de muziek van Beethoven en Mozart werden ze in de kampen opgewacht, en tenslotte als slachtvee naar de gaskamers gedreven. Maar, toen sloeg hen de schrik om het hart, en beseften ze dat niet meer terug konden. De hekken waren achter hun ruggen immers gesloten, en overal stonden soldaten met geweren en honden om hen de lust tot ontsnappen te doen ontnemen.

Als de Joden werkelijk geweten hadden wat hen in Polen te wachten stond, dan hadden ze zich in de getto's, of waar dan ook maar, letterlijk doodgevochten om het gevaar wat hen dreigde, te ontlopen. Sommigen van hen hebben dit ook gedaan. Er waren enkelen die wisten wat er in de vernietigingskampen van Polen loos was, maar werden door de meesten van hun broeders veelal niet geloofd. Sommigen van hen wisten ergens onder te duiken, en hebben daardoor het naziebedrog overleefd. "Nee, dat was te bizar om te geloven", zei men dan vaak. Velen zijn er achter gekomen, maar toen was het voor die velen te laat...

Even ter verduidelijking, het ging mij hier om het beeld van misleiding en bedrog, en beslist NIET om het vergelijk van ds. Mallan met de nazi's.

Misleidt ds. Mallan dan met opzet zijn kerkvolk voor de eeuwigheid? Ik geloof vast en zeker van niet, maar dat wil niet zeggen dat ook deze dominee ver afgeweken is van de zuivere leer der apostelen, en der reformatoren, waaruit blijkt dat hij met blindheid geslagen is geworden, en daarmee (wellicht onwetend) zijn volk toch vreselijk misleidt voor de eeuwigheid. Over de kracht der dwaling waarmee God Nederland heeft geslagen, moeten en mogen wij niet gering denken, lezer! De kracht van deze dwalingen is namelijk zo krachtig, dat men tenslotte de leugen(s) is gaan geloven.

Waarom doet God dat? Omdat wij het zuivere geschonken licht der reformatie veronachtzaamd, onteert, ontheiligt, bezoedeld, misvormd, en daarmee tenslotte geheel verraden hebben. God heeft Zich zeer rijkelijk in Zijn Woord willen openbaren, Wie Hij is en wat Zijn Goddelijke Wezen is, en daarmee Zijn Goddelijke deugden, hoe God werkt, c.q. zondaren tot de waarachtige bekering leidt.

Het evangelie naar de beschrijving van Johannes begint als volgt: *"In den beginne was het Woord, en het Woord was bij God, en het Woord was God. Dit was in den beginne bij God."* Als wij dan het geschonken licht over dat Goddelijke Woord gaan afwijken, dan tasten wij daarmee God in Zijn Wezen aan, en slaat God ongenadig terug. Dit doet God meestentijds op dezelfde wijze als hoe wij Hem beledigd en ontheiligt hebben. Of wij het

opmerken of niet, doet niets van dit oordeel af. God heeft het volk der Joden om hun overtredingen, om de Christus Die zijn veracht hebben, om Zijn Bloed dat zij onrein geacht hebben, op een vreselijke wijze gekastijd en getuchtigd. God is bij de Joden teruggekomen op het woord wat zij eens uitriepen, *Zijn bloed kome over ons, en over onze kinderen*, Matth. 27:25. En dat Goddelijke Bloed heeft God gewroken, en is gekomen over de hoofden van hen en hun kinderen. Niet eens, maar meerdere malen. Na de val van Jeruzalem was er geen boom in Jeruzalem waaraan geen Jood was opgehangen door de wrede Romeinen. Hun bloed heeft gevloeid langs de straten, lezer.

Denk ook aan de zes miljoen Joden die door het naziregime van Hitler zijn omgebracht. Wat dienen onze woorden toch zeer weinig te zijn, en wij immer te bedenken dat wij op de aarde zijn en God in de Hemelen woont en troont, Pred. 5:1. Is dan God ook een Werker van het kwade, schrijver? *Maar hij zeide tot haar: Gij spreekt als een der zottinnen spreekt; ja, zouden wij het goede van God ontvangen, en het kwade niet ontvangen? In dit alles zondigde Job met zijn lippen niet, Job 28:28.*

God werkt de zonden niet, en is daarmee ook niet de Auteur der zonden. Dat is immers de duivel. Die de zonde doet, is uit den duivel; want de duivel zondigt van den beginne. Hiertoe is de Zoon van God geopenbaard, opdat Hij de werken des duivels verbreken zou, 1 Joh. 3:8. Maar God kan wel het kwade naar Zijn Goddelijke Raad besturen, om Zijn volk te doen kastijden en tuchtigen, om hen te brengen naar de plek waar zij zelf niet willen wezen. Maar, wee degenen door wie deze dingen geschieden, wee degenen die Christus, en de Joden hebben omgebracht. Maar hoe wonderlijk kan God het kwade ook ten goede wenden. Naomi ging tegen Gods gebod, in overtreding naar Moab, waar God haar tuchtigde en ze haar man en twee zonen kwam te verliezen. God wende het ten goede, waarop Naomi mocht wederkeren naar Israel met een verre moeder van de Heere Jezus, Matth. 1 vers 5.

Simson zag in Gaza een hoer die hij begeerde, en ging tot haar in. Het kostte hem tenslotte zijn ogen, en hij viel in de handen van zijn vijanden. God wende zijn kwaad ten goede, waarbij Simson in de kerker opnieuw tot God begint te bedelen, en zijn haar weer begon te groeien. De vijand wilde in de afgodstempel van Dagon deze knecht van God vernederen, en daarmee zijn God onteren. Simson bidt nog een keer om kracht, en vat de pilaren van de tempel, en verslaat in zijn dood meer vijanden dan hij in zijn leven heeft verslagen. *Zou ik niet haten die u haten, zegt de psalmist.*

Nog een voorbeeld. Jacob bedriegt zijn vader, en moet vluchten. God verlaat Jacob niet, maar kastijdt hem meerdere malen. God brengt hem onder de dienstbaarheid van zijn oom Laban, die hem meerdere malen bedriegt. Eerst met Lea, en daarna met het vee. Daarna bedriegen zijn zonen hem met het bloed op de rok van hun broeder Jozef van een bok/schaap dat zij geslacht hadden, om Jacob te doen geloven dat Jozef door een wild dier verscheurd was geworden, Gen. 37:43.

Hier werd Jacob toch door God meerdere malen met zijn eigen zonden, om zijn oren geslagen. Hij had zijn eigen vader immers ook met de huid van een geitenbokje bedrogen. Was het dan geen goede begeert van Jacob, om die eerstgeboorte zegen te begeren? Jawel, maar Jacob kon niet op God wachten, lezer. Wat zal Jacob dit tot schuld en smart geworden zijn, toen hij met zijn blinde ogen zijn door God bestuurde handen moest kruisen om de zonen van Jozef te zegenen. *Toen Jozef zag, dat zijn vader zijn rechterhand op het hoofd van Efraim legde, zo was het kwaad in zijn ogen, en hij ondervatte zijns*

vaders hand, om die van het hoofd van Efraim op het hoofd van Manasse af te brengen. En Jozef zeide tot zijn vader: Niet also, mijn vader! want deze is de eerstgeborene; leg uw rechterhand op zijn hoofd. Maar zijn vader weigerde het, en zeide: Ik weet het, mijn zoon! ik weet het; hij zal ook tot een volk worden, Gen. 48:17-20. Had den Heere dit dan ook niet bij zijn vader Izaak alzo kunnen besturen...??

Jacob geloofde in die eerstgeboorte-zegen, want daaraan was de Erfenis (dat is Christus uit het beloofde Zaad) verbonden, in Wie dat bondsvolk het beloofde land Kanaan zou beërven. Maar Jacob en zijn moeder Rebekka, waren met ongeloof bevangen aangaande de weg waarin God deze Erfenis aan Jacob zou gaan schenken. Dat geloof in die Zegen was zeker te prijzen, maar dat vervloekte ongeloof aangaande de weg waarin, heeft God bij Jacob wel bezocht. Al deze dingen zijn tegen mij, zei Jacob. Maar, ook dit kind van God had er geen zicht op dat, juist hij meestentijds tegen al de dingen was, waarachter Gods almachtige hand verborgen was. Wat moet Gods volk toch veel leren en nog meer afleren, lezer?

Wachtenstijd is stervenstijd, lezer. Dat kunnen we immers ook in het leven van Abraham zien. Maar wie had nu ooit kunnen bedenken dat, God het bedrog van de zonen van Jacob alzo wilde besturen om Zijn bondsvolk voor de hongersnood te willen behoeden? *Maar nu, weest niet bekommerd, en de toorn ontsteke niet in uw ogen, omdat gij mij hierheen verkocht hebt; want God heeft mij voor uw aangezicht gezonden, tot behoudenis des levens, Gen. 45:5.* Ja lezer, en zo heeft God nu die Meerdere Jozef, Koning Jezus, als een Behouder de levens vooruit willen zenden, om verkoren volk te behouden van de eeuwige dood. Wie zal Gods wijsheid en Zijn ondoorgrondelijke en wonderlijke besturingen ooit kunnen bevatten?

Want, zeg mij eens, wanneer we Gods besturing met het volk der Joden voor een weinig beschouwen, ook gelet op de tijd na de 2e wereldoorlog (1945-1948). Een tijd waarin werkelijk geen land zich ontfermde over het volk der Joden. Ze waren bevrijd van het naziregime, maar niemand moest hen hebben. Een tijd waarin sommigen van hen zeiden, dat het beter was om een verslagen Duitser te wezen, dan een bevrijdde Jood. Nergens waren ze welkom!

Weer waren ze in deze tijd in kampen bijeen gedreven, en onder een militair regime (Gen. Patton) bijeengehouden, met de uitzondering dat ze te eten kregen en niet meer vermoord zouden worden. Maar, hoe erbarmelijk was het voor hen in deze omstandigheden. U moet er maar eens een paar boeken op nalezen. Ze kregen heel slecht en weinig eten, en hadden bijna geen kleding.

De Joden waren toen werkelijk ten einde raad, en velen van hen zijn toen van ellende naar Palestina gevlucht. Het enige (beloofde) land waar ze niet meer opgejaagd, gehaat, verdreven en/of gedood zouden worden.

Wanneer we nu in de Bijbel lezen, klik hier: <http://www.dewoesteweg.nl/wp-content/uploads/2009/03/gods-beloofte-aan-abraham-izak-en-jacob.pdf> van Gods onfeilbare beloftenissen aangaande het volk der Joden, over hoe hen dit aardse land Kanaan (= Israel) door God was beloofd, dan moeten we ook concluderen dat het volk der Joden, zonder deze ontzaggelijke tuchtiging, nooit naar dit beloofde land waren terug gegaan. Ze hadden dit door God beloofde land immers aan de Arabieren overgelaten. God kwam terug op hun woorden, maar ook op Zijn beloftenissen jegens

dit volk, en sloeg ze terug, en heeft hen naar het aardse nog rijkelijk willen zegenen. Maar hoevelen der Joden hebben dit als een Goddelijke kastijding en tuchtiging gezien, en ervaren. *Een zoon zal den vader eren, en een knecht zijn heer; ben Ik dan een Vader, waar is Mijn eer? En ben Ik een Heere, waar is Mijn vreeze?* zegt de HEERE der heirscharen tot u, o priesters, verachters Mijns Naams! Maar gij zegt: *Waarmede verachten wij Uw Naam, Mal. 1:6.* Maar eens zal de dag aanbreken, dat diegenen die nu nog dagelijks met bedekte hoofden hun gebeden bij de Klaagmuur staan te doen, de wonden van de gekruiste Christus, Jezus de verachte Nazerener, zullen gaan bewenen. “Doch over het huis Davids, en over de inwoners van Jeruzalem, zal Ik uitstorten den Geest der genade en der gebeden; en zij zullen Mij aanschouwen, Dien zij doorstoken hebben, en zij zullen over Hem rouwklagen, als met de rouwklage over een enigen zoon; en zij zullen over Hem bitterlijk kermen, gelijk men bitterlijk kermt over een eerstgeborene, Zach. 12:10.”

Daartoe heeft God dat blinde volkje der Joden, nog zeer genadig naar het land Israel terug willen leiden. Zij hebben dit land verlaten, en hebben daarmee ook de beloftenissen jegens dit land veronachtzaamd. Maar God voert Zijn Goddelijke Raad uit, en Zijn molens draaien langzaam, maar zeer zeker. Mag u daarin geloven, en weleens bidden voor de nationale bekering van dat blinde bondsvolk Israel, lezer?

Wat zal den Heere dan nog voor het ‘Israel van het noorden’ naar Zijn Goddelijke Raad van eeuwigheid besloten hebben? Ook hierin geldt ons, dat opmerken beter dan het vette der rammen is. Ik ben deze weerlegging begonnen, door te zeggen dat God Zijn volk, of het volk waarin Hij in Christus wil werken tot zaligheid, denk hierbij met name aan Nederland, Engeland en Schotland, vaak kastijdt en tuchtigt naar de zonden waardoor ze Hem verlaten hebben.

Wanneer Israel door het aanhangen van de heidense afgoden, van God en Zijn dienst, geboden en inzetten afweek, dan bracht de Heere hen menigmaal onder de dienstbaarheid van heidense volkeren. Denk hierbij aan de Assyrische overheersing, en hun ballingschap in Babel. Mensen begrijpen dingen vaak beter wanneer het hen al beeldend wordt voorgesteld. Nu, kijk en bewonder dan eens op de link hieronder, hoe God dat door de eeuwen in het Midden-Oosten heeft bestuurd :<http://www.dewoesteweg.nl/wp-content/uploads/2009/11/imperial-history-of-the-middle-east.mpg>.

Hoe rijk heeft God in Europa niet willen werken, eerst door de apostelen, en later in de tijd der Reformatie? En hoedanig is Europa van dat geschonken licht der reformatoren niet afgeweken? Hoedanig hebben wij dit geschonken licht niet verzondigd? Altijd maar bedenken dat een volk waarin God nog heerlijk wil werken, dat NOOIT gratis en kosteloos doet. God bracht over Israel de Assyriërs, Babel, de Persen, en later ook de Romeinen en de Turken, en nu brengt God diezelfde Mohammedanen over Europa. Israel walgde in de woestijn van het zoete manna en verlangde weer naar de vleespotten van Egypteland waaruit God hen had verlost, God zond hen de kwakkelen, waarin velen zijn gestikt, lees Numeri 11.

Wat is het toch telkens weer een waarheid waarbij een ieder van ons bij bepaald moet worden dat, wie in zijn eigen vlees zaait, zal uit het vlees verderfenis maaien; maar die in den Geest zaait, zal uit den Geest het eeuwige leven maaien, Gal. 6:8. Daarnaast heeft God ons nog erger willen treffen, Hij treft ons ook met de zonden waarmee we tegen

Zijn heilige Wezen hebben gezondigd. Over het Europa waar eens het Licht van Zijn Goddelijke Woord zo rijk heeft geschenen. Gans Europa heeft Zijn dienst en inzettingen verlaten, en de zuivere leer die naar de Godzaligheid is, terzijde geschoven, en zijn tenslotte de ROOMSE leugens weer gaan liefkozen en omhelzen. Hoedanig en hoe vaak hebben onze getrouwe vaders hiertegen niet willen waarschuwen? Denk bijv. aan mannen als Van der Groe, Huntington, Owen, Boston en Kohlbrugge. Maar wie leest ze nog, en wie gelooft hun waarschuwingen nog? Wie wandelt er nog naar zijn geloof?

Nederland is gaan wandelen naar hetgeen zij gelooft. De wereld wandelt naar het goeddunken van zijn eigen hart, Richt. 21:25, en de kerken zijn tenslotte de duivelse leerdwalingen (weer) gaan geloven. Men verheft uitleggingen en ongefundeerde on-Bijbelse uitspraken van befaamde dominees boven de uitspreken van Gods Woord. Bedoeld of onbedoeld, het is beiden even erg!

Wee u, gij wetgeleerden, want gij hebt den sleutel der kennis weggenomen; gijzelven zijt niet ingegaan, en die ingingen, hebt gij verhinderd, Lukas 11:52. Lees ook Mattheus 23. Maar wie ziet het, wie merkt het op? Waar zijn de mannen als Jeremia, die deze breuken en zonden van het volk, waar ook zij bij behoren, uitwenen voor God? Wie draagt deze last geestelijk op zijn rug? Wie durft het nog uit te schreeuwen dat zielen in de zgn. meest rechtzinnigste kerkverbanden van Nederland, bedrogen worden voor de eeuwigheid?

Als men u op dit moment bijv. op uw werk zou zeggen, dat uw huis in brand staat, wat zou u dan doen? Zou je dan niet meteen alles uit uw handen laten vallen, en meteen naar huis vliegen en onderweg de brandweer bellen?

Kijk lezer, dat is nu een teken van de heersende lauwheid van kerkelijk Nederland. Men neemt klakkeloos de leugens van een dominee aan, in plaats te doen gelijk destijds de Bereeërs deden aangaande hetgeen Paulus hen verkondigde, Hand. 17:11. Waarom? Omdat men eenvoudig niet meer weet wat er in Gods Woord geschreven staat, en nog minder hoe men Gods Woord dient te verstaan, Hand. 8:30. Daarnaast heeft men schier geen uitleggers meer. Hun wachters zijn allen blind, zij weten niet; zij allen zijn stomme honden, zij kunnen niet bassen; zij zijn slaperig, zij liggen neder, zij hebben het sluimeren lief, zegt de Heere bij monde van de profeet Jesaja.

Voor een stomme hond gaat een inbreker immers niet op de loop, want die brengt immers geen waarschuwend blaffend geluid meer voort. Helaas geldt dit beeld ook voor het onderwijs van ds. F. Mallan, hetwelk geen bassend geluid meer voortbrengt. De geestelijke indringers(=dwalingen en dwaalleraren) zijn nu binnengeslopen, en de kerken en de zuivere leer, worden door deze vervloekte leerdwalingen langzaam maar zeker uitgehold.

Hoeveel zgn. 'wedergeboren' ouderlingen en diakenen, en zelfs onbekeerde dominees, die Christus niet kennen als een schuldovernemende Borg, heeft deze leugenleer niet gebaard? Ik was onlangs ergens op bezoek bij mensen die goed bekend zijn met een zekere dominee uit hetzelfde kerkverband als ds. F. Mallan.

Ze vertelden me dat ook zij deze dominee voor de heersende dwalingen, en hun zgn. veronderstelde wedergeboorteleer ernstig hebben gewaarschuwd. Ze wezen hem op de rechtvaardigingsleer van de apostel Paulus. Dat achter de geestelijke kruis- en vloekdood pas de opstanding ten leve met Christus is, Rom. 6:3-8. De gehele afscheiding, en dus

ook de GGiN leert de rechtvaardiging van de wedergeboren zondaar, maar Paulus leert de rechtvaardiging van de goddeloze zondaar. Gods Woord leert dat de Zoon des mensen gekomen is om te zoeken en zaligen dat verloren is, maar deze dominee leerde dat de Zoon des mensen gekomen is om te zoeken en zaligen dat alrede wedergeboren/behouden is. Waarop die dominee hen zei dat, wanneer zij op Bijbelse gronden gelijk hadden, hij al zijn boeken, en ook zijn eigen bekering wel weg kon gooien. Deze dominee bekende hen dus eerlijk nog niet door het bloed van Christus gerechtvaardigd te zijn geworden.

Ze lieten hem de geschriften van voornoemde oudvaders lezen, waarna deze dominee NIETS meer te zeggen had. Maar, toch doorgaan, lezer. Niet opgeven, niet je ambt neerleggen, en vooral geen schuld belijden. NEE, gewoon doorgaan met het verkondigen van deze leugenleer. Alles beter dan met Jona geestelijk overboord geworpen te worden. Liever de leugens handhaven, dan met Stefanus omwille van de Waarheid gestenigd te worden, Hand. 7:51-58.

Kijk lezer, dat zijn nu de leidlieden uit de meest rechtszinnigste kerkverbanden. Dat is nu de vloek waarmee God Nederland geslagen heeft. Weet u wat George Whitefield over deze dingen gezegd heeft? “Onbekeerde voorgangers zijn de vloek van de christelijke kerk. Zoals God geen groter zegen aan een land of volk kan zenden dan door ze getrouwe, ernstige en oprechte dienaren te geven, zo is de grootste vloek die God mogelijk aan de mensen in deze wereld kan zenden, om ze over te geven aan blinde, onwedergeboren, vleselijke, lauwe en onervaren leidlieden. En toch ontdekken we dat er in alle eeuwen vele wolven in schaapsklederen zijn geweest, velen die pleisterden met loze kalk en die zachter dingen profeteerden dan God had toegestaan. En zoals het vroeger was, zo is het ook nu...!!”

Dat was nog een prediker die het durfde te zeggen, lezer. We hebben het zuivere Woord veracht en verlaten, God slaat Nederland met een leugenwoord terug, 2 Thess. 2:11.

Het is jaren geleden ook in ditzelfde farizeïsche kerkverband gebeurt dat, een bezorgde man, aan wie God de dwalingen had laten zien, zijn dominee met de kerkenraad erbij, na een kerkdienst openlijk aan zijn domineesjasje trok, en hem vroeg waarom hij zo weinig vanuit de zekerheid des geloofs preekte. “Dominee, bent u eigenlijk zelf wel in en door het toegepaste bloed van Jezus Christus gerechtvaardigd geworden van al uw zonden”, was de eerlijke vraag van deze man aan die betreffende dominee.

Waarop ook deze dominee eerlijk moest bekennen, nog voor deze zaak te staan. Waarop die man het die dominee eerlijk moest aanzeggen: “Dominee, gooit het dan allemaal maar weg, want dan heeft u nog niets, en leeft u nog geheel voor eigen rekening...!!” Waarop werkelijk de vlam in de farizeïsche pan sloeg, vergelijk Joh. 9:28-34. Ze hebben hem de consistorie uitgejaagd, en een paar dagen erna hebben enkele lieden van dit kerkverband deze man eens opgezocht, aangebeld, zijn huisje binnen gedrongen, en zijn huis en huisraad letterlijk kort en klein geslagen.

Kijk lezer, over deze maffiapraktijken lezen we nooit in het Reformatorisch Dagblad, en natuurlijk nog minder in de Wachter Sions. Als dit geen waarheden waren, dan had ik het niet durven schrijven! Waar het mij met deze anekdote omging is, dat zgn. vrome kerkmensen hun dominee verhieven boven de Waarheid van Gods Woord. Hadden deze ambtsdragers dan ook niet verschrikt moeten zijn, en hun dominee eerlijk op het matje moeten roepen, en hem het volgende moeten aanzeggen: “Dominee, gij betrouwt

uzelfven te zijn een leidsman der blinden, (maar zelf bent u nog blind - DJK) een licht dergenen, die in duisternis zijn; (maar zelf mist u het Licht ook nog - DJK) Een onderrichter der onwijzen, (maar zelf bent u nog onwijs - DJK) en een leermeester der onwetenden, (maar zelf bent u nog onwetend - DJK) hebbende de gedaante der kennis en der waarheid in de wet. Die dan een anderen leert, leert gij uzelfven niet? Die predikt, dat men niet stelen zal, steelt gij!(Rom. 2:19-21) “Dominee toch, Zijt gij een leraar Israels, en kent/weet gij deze dingen niet?” “Dominee, u preekt uw volk dat het in Christus moet zijn wil het wel wezen voor de eeuwigheid, maar u kent Hem zelf niet eens? Dominee, wat maakt u ons nu toch?” Maar nee lezer, niets van dat al. Weet u waarom niet? Wellicht omdat het merendeel van deze ambtsdragers ook nog voor die zaak stond, en het daardoor voor hun rechtzinnige domineetje op kwam te nemen. Want, als het waar was dat hun dominee zijn zgn. bekering wel voor de vledermuizen kon werpen, dan konden zij hun zgn. bekering wel helemaal door de WC doortrekken. Wat bleek ook hier weer uit dat de wereld en de uitwendige godsdienst het zijne liefheeft, en dat de duisternis het licht niet kan verdragen, opdat hun werken niet bestraft zouden worden, lees Joh. 3:19-21. Wat kwam hier toch de vervloekte afgodendienst toch op een verschrikkelijke wijze openbaar. Mensen hebben hun dominee en zijn prediking vele malen liever, dan de eerlijke ontdekkende prediking van het waarschuwendende zuivere Woord Gods, dat deze eenvoudige mensen mochten brengen. Mensen verkiezen liever te groeien en opgebouwd te worden onder een leugenleer, dan te sterven aan Gods heilige wet, en/of te buigen voor de zuivere Waarheid. Maar ze vergeten dat er een gedenkboek is voor Gods alwetend en heilig Aangezicht, en dat wie Zijn oogappel aanraakt, God zelf aanraakt. Hoe diep zal Nederland nog moeten zinken, eer dat hun ogen ervoor opengaan, hoedanig wij tegen onze Schepper en Rechter gezondigd hebben, door de leugens te verheffen boven de Goddelijke Waarheden van Gods Woord. “Gij hardnekkigen en onbesnedenen van hart en oren, gij wederstaat altijd den Heiligen Geest; gelijk uw vaders, alzo ook gij. Wien van de profeten hebben uw vaders niet vervolgd? En zij hebben gedood degenen, die te voren verkondigd hebben de komst des Rechtvaardigen, van Welken gijlieden nu verraders en moordenaars geworden zijt. Gij, die de wet ontvangen hebt door bestellingen der engelen, en hebt ze niet gehouden!”

Geliefde lezer, weet u wat er met een aards bedrijf gebeurt dat bestuurd en geleid wordt door lieden die nergens verstand van hebben? Zulke lieden leiden dat bedrijf langzaam maar zeker naar de afgrond. Het oog van de meester maakt immers het paard vet, leert ons het spreekwoord, toch? Zo ook geestelijk. “Mensenkind! profeteer tegen de herders van Israel; profeteer en zeg tot hen, tot de herders: Alzo zegt de Heere HEERE: Wee den herderen Israels, die zichzelfven weiden! zullen niet de herders de schapen weiden? Gij eet het vette, en bekleedt u met de wol, gij slacht het gemeste, maar de schapen weidt gij niet. De zwakke sterkt gij niet, en het kranke heelt gij niet, en het gebrokene verbindt gij niet, en het weggedrevene brengt gij niet weder, en het verlorene zoekt gij niet; maar gij heerst over hen met strengheid en met hardigheid. Alzo zijn zij verstrooid, omdat er geen herder is; en zij zijn als het wild gedierte des velds tot spijze geworden, dewijl zij verstrooid waren. Mijn schapen dolen op alle bergen en op allen hogen heuvel, ja, Mijn

schapen zijn verstrooid op den gansen aardbodem; en er is niemand, die er naar vraagt, en niemand, die ze zoekt, lees verder in Ezech. 34.”

Ik maakte dit uitstapje om aan te geven hoe zwaar God de zonden van een volk en zijn bedrieglijke leraren opneemt, en deze zeer zeker rechtvaardig komt te straffen, zij het, dat Hij het vaak doet in Zijn Vaderlijke toorn des ontfermens. Deze kastijden zijn wel erg, maar zijn het ergste nog niet. Het is vele malen erger, wanneer God Zijn handen van een volk aftrekt en daarmee niets meer met een volk te maken wil hebben. Kijk eens, wat er van de vroegchristelijke kleine gemeenten in Turkije en Griekenland, en in Italië is overgebleven? Hoe rijk heeft het licht van het gepredikte Woord der apostelen aldaar niet geschinen? Een van deze erge zonden is o.a. de onzuivere uitleg van ds. F. Mallan aangaande het stuk der rechtvaardigmaking, c.q. de geestelijke beleving van hoe God de Vader een zondaar (geestelijk) in Zijn hemelse gericht trekt, tot de geloofsgemeenschap met Zijn lieve Zoon Jezus Christus, Joh. 6:44.

Stukje voor stukje wil ik het onderwijs van ds. F. Mallan eens onder de Bijbelse loep nemen. Waarom richt ik mij zo vaak op het onderwijs van deze dominee, zal iemand mij wellicht afvragen? Omdat ds. Mallan de heersende leerdwalingen in zijn antwoorden per brief aan zijn vragenstellers zo duidelijk verwoord. Ik citeer zijn ‘onderwijzende’ brief vanaf het begin, en gaan we eens kijken wat het Woord maar ook sommige oudvaders daarover geschreven hebben op grond van dit Woord. Ik citeer :

Ds. Mallan : *Geachte heer J. de R. te B,*

Vraag : U hebt me een beschrijving in het bezit doen komen over de rechtvaardigmaking in de vierschaar der consciëntie of van het geweten, dat u onder het oog gekomen is in een bepaald streekblad. Graag zou u zien dat ik daar eens nader op in zou gaan in ons blad, daar u gevoelt dat de leer zoals die onder ons verkondigd wordt en door ons wordt voorgestaan, ook wel niet juist beoordeeld wordt.

Antwoord : Ik wil proberen om in het juiste licht te stellen wat door ons wordt voorgestaan als het de leer der rechtvaardigmaking door het geloof betreft. Volgens het schrijven van die predikant is geen sprake van een rechtvaardigmaking zonder geloof. Allereerst moet ik dan wel beginnen met erop te wijzen dat er al een rechtvaardigmaking van eeuwigheid is aan de zijde Gods. God heeft van eeuwigheid Zijn volk al in Christus aanschouwd. De Schrift leert ons duidelijk dat Hij ons uitverkoren heeft in Hem voor de grondlegging der wereld. Als de Heere Zijn volk zo van eeuwigheid al in Christus tot de zaligheid heeft verordineerd dan betekent dat toch wel dat Hij Zijn volk ook van eeuwigheid, heeft liefgehad. En als Hij dat volk van eeuwigheid heeft liefgehad, dan heeft Hij ook van eeuwigheid er al geen zonde meer willen zien. Maar van eeuwigheid heeft Hij in de verbondssluiting al de weg bepaald waardoor Hij dat volk rechtvaardig voor Zich kon stellen. Christus zou door Zijn borgtocht de schuld van dat volk wegdragen en dat heeft Hij ook in de tijd gedaan. En als Hij die schuld van Zijn volk wegdroeg in Zijn bitter lijden en sterven, dan werd Zijn volk daarin aanschouwd.

En als Christus opgestaan is uit de dood, werd Hij daarin door de Vader als de hemelse Rechter gerechtvaardigd, maar werd daarin Zijn Kerk die in Hem begrepen was, ook gerechtvaardigd.

Commentaar – DJK : Ds. Mallan stelt in dit gedeelte, zonder enige Schriftverwijzing, dat er een rechtvaardigmaking van eeuwigheid is geschiedt. Hij is niet de enige die dit leert. De meesten die dit leren bewijzen dit o.a. vanuit Jeremia 3, en dan met name vers 19 t/m 22, waarin het volgende geschreven staat: “Ik zeide wel: Hoe zal Ik u onder de kinderen zetten, en u geven het gewenste land, de sierlijke erfenis van de heirscharen der heidenen? Maar Ik zeide: Gij zult tot Mij roepen: Mijn Vader! en gij zult van achter Mij niet afkeren. Waarlijk, gelijk een vrouw trouwelooslijk scheidt van haar vriend, alzo hebt gijlieden trouwelooslijk tegen Mij gehandeld, gij huis Israels! spreekt de HEERE. Er is een stem gehoord op de hoge plaatsen, een gewezen en smekingen der kinderen Israels, omdat zij hun weg verkeerd, en den HEERE, hun God, vergeten hebben. Keert weder, gij afkerige kinderen! Ik zal uw afkeringen genezen. Zie, hier zijn wij, wij komen tot U, want Gij zijt de HEERE, onze God!”

Met de volgende kanttekeningen daarbij :

Ik zeide wel

Dat is, Ik dacht, als terstond wederom; menselijkerwijze van God, als bij zichzelf aldus denkende en beraadslagende, gesproken, om de onwaardigheid van dit volk [waarvan wijders Jer. 3:20], en de grootheid zijner genade uit te drukken; alsof God zeide: Maar hoe zal Ik daartoe komen, dat Ik van zulk boos volk mij ene kerk maak, en hen tot mijne kinderen en erfgenamen van het hemelse en heerlijke Kanaän met de menigte der heidenen, aanneem? Waarop God als bij zichzelf aldus antwoordt: Ik zal maken door mijnen Geest der bekering en des kindschaps, dat zij zich bekeren, [gelijk volgt] en in geloof tot mij roepen: Abba, en van mij niet afwijken; zie Jer. 32:40; Rom. 8:15. Sommigen nemen dit vers als een vervolg van de voorgaande belofte, en stellen het aldus: Ook zeide Ik, of want Ik zeide, hoe zal Ik, enz., verwonderenderwijze; en in het volgende: Ook zeide Ik, gij zult tot mij roepen, enz.

gewenste

Hebreeuws, land der begeerte, van den wens; zie Ps. 106:24.

sierlijke

Hebreeuws, erfenis des sieraads. Aldus was Kanaän genoemd, zijnde een voorbeeld van het hemelse Kanaän; zie Ezech. 20:6; Dan. 8:9, en Dan. 11:16,41,45.

tot Mij roepen

Of, mij noemen.

vriend

Of, metgezel; dat is, man; vergelijk Hos. 3:1.

is een stem

Dat is, daar zal gehoord worden. Hier begint ene profetie en beschrijving van de bekering der Israëlieten.

en smekingen

Of, een geweent der smekingen.

Keert weder

Dit is Gods stem.

Zie, hier

Dit is het antwoord der wenende en smekende boetvaardige Israëlieten.

DJK : Deze profetie geldt het aardse verkoren bondsvolk Israel, dat een geestelijk beeld c.q. een afschaduwing is van het geestelijk verkoren Israel, verzameld uit Jood en heiden, die eenmaal zekerlijk zalig zal worden, Rom. 4:12, Rom. 9:8. In deze profetie lezen we van Gods voornemen, dat voortkomt uit Zijn Goddelijk vrijmachtig welbehagen. Christus trad hierbij vanuit de eeuwigheid naar voren om de schuld van Zijn bondsvolk weg te dragen. Maar dat was nog geen rechtvaardiging, lezer.

Waarom niet? Christus' bloed had nog niet gevloeid, Hij moest deze zaak in de tijd nog verwerven door de trappen van Zijn vernedering en verhoging. Het bloed der verzoening en de Geest der vrijheid moest nog verworven worden. De deugden van Gods toorn en de gramschap over de zonden Israels afhoereren, moest immers nog worden weggedragen, maar ook door Hem in Zijn gewillig en gehoorzaam lijden en sterven, verheerlijkt worden. Dat moest allemaal nog geschieden. Waarom dan toch? Omdat de mens nog niet gevallen was. God heeft naar Zijn Goddelijke alwetendheid geweten wat er zou gebeuren. Zijn kroon op Zijn wonderlijke schepping, de mens, zou van God afvallen, hoewel de verkorenen Gods nooit uit Zijn Vaderhart zijn gevallen. Maar God wist dat Hij naar Zijn Goddelijke heiligheid, nooit meer gemeenschap meer met zijn schepsel zou kunnen hebben, wanneer er van eeuwigheid geen weg tot de zaligheid voor hen besloten was geworden. Maar Wie moest die breuk tussen God en Zijn verkorenen gaan herstellen? Een spitsvondige lezer zal me vragen, waarom God de zondeval dan niet heeft verhoed? Dan moet ik u zeggen, dat God dit alzo van eeuwigheid heeft besloten. God heeft de zonden nooit bedacht, c.q. ook geen valkuil geplaatst, zoals sommigen ook weleens plachten te zeggen, maar God heeft de zonden wel toe willen laten, opdat Zijn lieve Zoon des te heerlijker verheerlijkt zou worden. De Vader verheerlijkt in deze weg Zijn eniggeboren Zoon, en de Zoon de Vader, en Christus is in Zijn Kerk verheerlijkt geworden, lees Joh. 17:3-10. Wie Hem gezien had, die had Zijn hemelse Vader gezien, Joh. 14:19. Christus was het Afschijnsel van de heerlijkheid van Zijn Vader, en het uitgedrukte Beeld Zijner zelfstandigheid, en draagt alle dingen door het woord Zijner kracht, lees Hebr. 1-3. Waren er geen zonden, dan behoefde Christus nooit voor Zijn verkoren volk te lijden en sterven, en hadden zij de eeuwigheid niet nodig gehad om dat eeuwige wonder te bewonderen. En al hetgeen de Vader van eeuwigheid verkoren heeft, en Christus verworven heeft, dat heeft de Heilige Geest, die Van de Vader en de Zoon uitgaat, willen uitwerken en verheerlijken in de harten van verloren zondaren, door de heilige instrumenten van Wet en Evangelie. Zie daar het wonder! Verder hierover geen vragen meer stellen, lezer. Want, in Gods verborgen Raadsbesluiten kunnen en mogen wij niet inkomen. Daar eren wij God niet mee, maar onteren wij Hem en onszelf. Al

deze vragen komen meestentijds voort om God tot een Schuldenaar van ons te maken, uit zelfrechtvaardiging, uit eigen roem en eer, en vloeien niet voort uit Gods eer. Bedenk toch dat de Bijbel niet geschreven is tot bevrediging van onze nieuwsgierigheden, maar om ons de weg tot Zaligheid te wijzen, Joh. 20:31. *Ziet, alle zielen zijn Mijne; gelijk de ziel des vaders, alzo ook de ziel des zoons, zijn Mijne; de ziel, die zondigt, die zal sterven, Ezech. 18:4.* En de mens heeft gezondigd, en zal zekerlijk eens moeten sterven. Wat ware het te wensen dat u geestelijk gestorven was, aler u straks eeuwig zal moeten sterven, Rom. 6:7. Kijk lezer, toen de mens (van eeuwigheid) nog niet gezondigd had, was Gods toorn en Gods gramschap over die zonden ook nog niet ontstoken geworden, en Gods Recht en Gods heiligheid nog niet geschonden. Dit moest allemaal immers nog in de tijd geschieden, en daarom in de tijd door God in Christus voor Zijn verkoren volk hersteld worden, in de weg van Gods heilig recht(=Gods toorn over de zonden) en gerechtigheid(=betaling in en door het bloed van Christus).

Om deze stelling te bewijzen, haalt men Psalm 40 ook nog weleens naar voren, waarin het volgende geschreven staat : “Gij hebt geen lust gehad aan slachtoffer en spijsoffer; Gij hebt mij de oren doorboord; brandoffer en zondoffer hebt Gij niet geëist. Toen zeide ik: Zie, ik kom; in de rol des boeks is van Mij geschreven. Ik heb lust, o mijn God! om Uw welbehagen te doen; en Uw wet is in het midden mijns ingewands. Ik boodschap de gerechtigheid in de grote gemeente; zie, mijn lippen bedwing ik niet; HEERE! Gij weet het. Uw gerechtigheid bedek ik niet in het midden mijns harten; Uw waarheid en Uw heil spreek ik uit; Uw weldadigheid en Uw trouw verheel ik niet in de grote gemeente. Gij, o HEERE! zult Uw barmhartigheden van mij niet onthouden; laat Uw weldadigheid en Uw trouw mij geduriglijk behoeden. Want kwaden, tot zonder getal toe, hebben mij omgeven; mijn ongerechtigheden hebben mij aangegrepen, dat ik niet heb kunnen zien; zij zijn menigvuldiger dan de haren mijns hoofds, en mijn hart heeft mij verlaten, Psalm 40:7-13.”

Met de volgende kanttekeningen daarbij :

Gij

Dat zijn de woorden des Heeren Christus; die David door den profetischen geest hier, aldus tot zijnen Vader sprekende, invoert. Zie Hebr. 10:5-7.

lust

Te weten, alzo, dat Gij door die offeranden uwe gerechtigheid zoudt laten genoeg geschieden en U met den zondigen mens verzoenen, want zulks onmogelijk; zie Hebr. 10:4.

oren

Dat is, mij tot uw dienst verplicht om het middelaarsambt op mij te nemen en uw volk van zonden te verlossen; waartoe Gij mij een lichaam bereid hebt, om dat voor des volks zonden op te offeren [gelijk de apostel dit verklaart met de woorden der Griekse overzetting, Hebr. 10:5,10]. De manier van

spreken in genomen van de wijze onder de Joden naar Gods wet gebruikt in het verplichten van dienstknechten. Zie Exod. 21:6. Deut. 15:17.

ik kom

Of, ben gekomen. Met deze en de volgende woorden verklaart de Heere Christus zijn gewillige gehoorzaamheid om het middelaarsambt, Hem van zijnen Vader opgelegd, aan te nemen en uit te voeren. Zie Hebr. 10:10.

rol

Van het woord rol, zie Ezra 6:2. Jer. 36:2. en versta hierdoor de boeken van Mozes, in welke verscheidene zeer heerlijke profetieën van Christus gevonden worden, waarvan de eerste gegeven is in het Paradijs, Gen. 3:15. en vervolgens aan de patriarchen, en voorts zijn de sacramenten en al de offeranden voorbeeldingen op Christus geweest. Zie Luk. 24:27. Hebr. 8:5,6; Hebr. 9:8,9; Hebr. 10:1. enz.

welbehagen

Dat is, hetgeen U welbehaaglijk is. Zie Spreuk. 10:32. Ps. 143:10.

midden

Dat is, ik betracht haar in mijn hart, en ben gans vuriglijk genegen om die te volbrengen. Verg. Ps. 37:31. en onder Ps. 40:11.

boodschap

Of, Evangeliseer, heb geëvangeliiseerd, en zo in het volgende.

gerechtigheid

Zie Rom. 3:21,22.

gemeente

Verg. Ps. 22:23.

kwaden

Dat is, zwaarigheden, ellenden; also Ps. 40:15.

ongerechtigheden

Indien men dit van de zonden verstaat, zo spreekt David dit voor zichzelf en niet van den Heere Christus, die het onbevleete Lam Gods en zonder zonde geweest is; hoewel hij anderzins voor onze zonden als borg heeft willen betalen, 2 Cor. 5:21. en hare straf dragen, Jes. 53:5,6,8,10,11. gelijk men het woord ongerechtigheden hier ook kan nemen voor straffen der ongerechtigheden. Zie Ps. 31:11. Alzo is het voorgaande woord kwaden ook genomen voor het kwaad der straf, dat is lijden, ellende, enz.

DJK : Verder noemt ds. Mallan in dit gedeelte ook zaken zoals verwoord in Rom. 8 vers 29-30, waarin staat : "Want die Hij te voren gekend heeft, die heeft Hij ook te voren verordineerd, den beelde Zijns Zoons gelijkvormig te zijn, opdat Hij de Eerstgeborene zij

onder vele broederen. En die Hij te voren verordineerd heeft, dezen heeft Hij ook geroepen; en die Hij geroepen heeft, dezen heeft Hij ook gerechtvaardigd; en die Hij gerechtvaardigd heeft, dezen heeft Hij ook verheerlijkt.” Deze woorden dienen we te verstaan vanuit het licht en verband van Joh. 6 vers 44, waarin geschreven staat: Niemand kan tot Mij komen, tenzij dat de Vader, Die Mij gezonden heeft, hem trekke; en Ik zal hem opwekken ten uitersten dage.” Hoe dienen wij deze woorden uit Romeinen 8 te verstaan lezer? Namelijk als volgt, leest u met mij mee : En die Hij te voren(=van eeuwigheid) verordineerd heeft, dezen heeft Hij ook (in de tijd) geroepen; en die Hij (in de tijd) geroepen heeft, dezen heeft Hij ook (in de tijd) gerechtvaardigd; en die Hij (in de tijd) gerechtvaardigd heeft, dezen heeft Hij ook (in de tijd) verheerlijkt, en zullen na hun sterven met/door Hem worden opgenomen in de hemelse heerlijkheid. Dat God Zijn volk gekend en verordineerd heeft, is dus van eeuwigheid, maar de roeping, de rechtvaardiging en de verheerlijking, geschieden hier in de tijd. Van die heerlijkmaking krijgt dat volk hier op aarde slechts een voorproefje. Ze zijn hier op aarde in geestelijke ondertrouw met Christus, maar straks zullen ze eeuwig met Hem in een (geestelijke) liefdesgemeenschap mogen verkeren. Dan gaat de hoop over in Hem eeuwig te aanschouwen, en het geloof gaat over in eeuwige gemeenschap met God Drie-enig, werkende door de liefde. Leest u hier verder wat ikzelf destijds over Rom. 8 vers 30 heb geschreven : <http://www.dewoesteweg.nl/wp-content/uploads/2009/11/en-die-hij-te-voren-verordineerd-heeft-rom-8-vers-30.pdf>.

We gaan nu eens proberen te luisteren wat enkelen van onze vaders over deze dingen hebben geschreven. De nadere reformator, **Wilhelmus a Brakel**, die binnen de afscheiding zo menigmaal vreselijk misbruikt wordt, ontkent in zijn boek *de redelijke godsdienst*, dat de mens van eeuwigheid gerechtvaardigd is. Deze oudvader misbruikt men zo vaak, door te zeggen, dat het een nadere weldaad is wanneer een ziel tot de zekerheid van zijn schuldvergeving mag komen. Ik citeer Brakel : “Alleen Gods *voornemen* om de uitverkorenen in de tijd te rechtvaardigen is van eeuwigheid. (blz. 869) De mens wordt niet eerder gerechtvaardigd dan op het moment dat de mens, die gezondigd heeft, gerechtvaardigd wordt en in Christus gelooft. (blz. 870) Deze rechtvaardigmaking geschiedt op het moment dat de mens, die met zijn zonden smartelijk bezwaard en verlegen is, door middel van het Evangelie in Christus gelooft. Door het geloof wordt hij met Christus verenigd en heeft hij aan Zijn gerechtigheid deel. God rechtvaardigt hem dadelijk en spreekt het vrijsprekend vonnis tot hem uit in Zijn Woord, hetwelk de stem van God is. (blz. 870) De rechtvaardigmaking geschiedt dus op de eerste daad van het geloof. (blz. 871) De rechtvaardigmaking is een dadelijke, absolute volkomen vrijspreking van schuld en straf en een inwijzing in het recht ten leven. Zij is dezelfde in alle gelovigen, zonder onderscheid van tijd, plaats of persoon. De een wordt niet anders of volkomener gerechtvaardigd dan de ander. Allen worden ze gerechtvaardigd om de voldoening van Christus, die zij door het geloof hebben aangenomen. Hand. 10:43, *Dezen geven getuigenis al de profeten, dat een iegelijk, die in Hem gelooft, vergeving ontvangen zal door Zijn Naam.* Zoals deze vergeving dezelfde is in allen, zo is ze ook volkomen. God rechtvaardigt de persoon, vergeeft alle zonden, stelt volkomen in het recht van alle goederen van het Verbond, er ontbreekt niets. (blz. 870)

Heel pastoraal gaat Brakel vervolgens nader in op de praktijk van het geloofsleven. Immers zijn er vele gerechtvaardigen, die de zekerheid van hun rechtvaardigmaking missen. Brakel verklaart dit als volgt; omdat het geloof (dat het middel is) sterker of zwakker is, zo is de verzekering van de rechtvaardigmaking ook meer of minder. Het rechtvaardigen van God echter niet, want die daad is volmaakt. (blz. 870) Zoals hierboven reeds vermeld is, rechtvaardigt God de mens op zijn eerste daad van het geloof waardoor hij met Christus wordt verenigd en dadelijk wordt vrijgesproken. Dit vonnis van vrijspraak geschiedt dus door het Woord. Nauwkeurig beschrijft Brakel de verschillende manieren waarop dit vonnis tot de mens komt:

Soms wordt een gelovige deze uitspraak niet werkelijk in zijn geweten gewaar, zodat hij nog geen vrede heeft maar vreest. De reden hiervan is:

- onkunde in het herkennen van de stem van God in Christus,
- onkunde van de waarheid van zijn geloof,
- tegenredenen van zijn verstand.

DJK : Lees hier wat ik daar zelf over heb willen schrijven :

<http://www.dewoesteweg.nl/artikelen-meditaties/zwakgerechtvaardigen/>

<http://www.dewoesteweg.nl/artikelen-meditaties/want-het-koninkrijk-gods-is-niet-gelegen-in-woorden-maar-in-kracht/>

<http://www.dewoesteweg.nl/wp-content/uploads/2009/06/mailwisseling-over-twijfelmoedige-en-zwakgelovige-verloste-zielen.pdf>

De Erskines spraken op dit punt wel van de zekerheid des geloofs en van de zekerheid des gevoels. Over deze zekerheid des gevoels schrijft Paulus het volgende in Kol. 2 vers 2: *Opdat hun harten vertroost mogen worden, en zij samengevoegd zijn in de liefde, en dat tot allen rijkdom der volle verzekerdheid des verstands, tot kennis der verborgenheid van God en den Vader, en van Christus;* Hier heeft de ziel licht gekregen over ontvangen genade, denk in dit geval eens aan Thomas, Joh. 20:27-28, en de Emmausgangers, Luk. 24:31, en mag hij het ook met zijn verstand weten, omdat hij er licht over gekregen heeft, over hoe en in welke weg God zijn ziel in Christus heeft willen rechtvaardigen, door de toegepaste beloftenissen des Evangeliums. Wanneer een ziel door het zaligmakende geloof door God gerechtvaardigd is geworden, en daarmee met Christus verenigd is geworden, dan kan die ziel de vrede met God, de blijdschap en de verbrijzelende evangelische Liefde Gods in Christus NOOIT ontkennen, Jes. 57:15. Hij weet dus wat daar is gebeurd, hij weet van een onhoudbare zielennoed. Want, dat is immers in geen hoek geschied, maar velen hebben door pure onkunde, of door heersende leerdwalingen, er nog geen licht over. Wanneer de kracht van de blijdschap en de vrijheid in Christus, en de hemelse vrede met God, in de ziel nog vers aanwezig is, dan hebben de dwalingen de onkunde geen vat op die ziel. Omdat hij door die nog levendige aanwezige kracht, en het gesproken Woord van vrede tot zijn verloren helwaardige ziel voor God, en door de nog werkende liefde in zijn ziel, alleen in/door dat gesproken Woord, waarvan een grote

reddende en heilzame kracht uitging, op Jezus Christus mag zien door het geloof. De trap en mate van dit gelovig zien op Christus, kan dus verschillen in kracht. Vandaar dat Gods Woord spreekt over kleingeloof, zwakgeloof, sterkgeloof, en grootgeloof. Al had ge maar het geloof van een mosterdzaad, leert Christus ons. Maar, wanneer de ziel hier niets van kent, dan heeft hij maar te vrezen nog niet gerechtvaardigd te zijn. Maar wanneer dan die liefdevolle kracht, waardoor het geloof werkende is, weer langzaam uit de ziel gaat wijken, dan krijgen de dwalingen, de onkunde, en het ongeloof weer vat op de ziel. En deze dingen brengen hem in geestelijk duisternis, door deze dingen worden zij van deze lieflijke gevoeligheden geplunderd en beroofd, waardoor zij veelal in geestelijke spelonken en gevangenhuisen terechtkomen, waar God hen op Zijn tijd zelf weer uit moet halen. Maar nu is het een beroofd en geplunderd volk; zij zijn allen verstrikt in de hollen, en verstoken in de gevangenhuisen; zij zijn tot een roof geworden, en er is niemand, die ze redt; tot een plundering, en niemand zegt: Geeft ze weder. Wie onder ulieden neemt zulks ter oren? Wie merkt op en hoort, wat hierna zijn zal? Wie heeft Jakob tot een plundering overgegeven, en Israel den rovers? Is het niet de HEERE, Hij, tegen Wien wij gezondigd hebben? Want zij wilden niet wandelen in Zijn wegen, en zij hoorden niet naar Zijn wet(=het gesproken Woord tot hun verloren ziel - DJK), Jes. 42:22-24.

Deze evangelische genoten (gevoelige) liefde, waaraan altijd een evangelische droefheid aan verbonden is, Zach. 12:10, beweent de wonden van Christus zeer bitterlijk, en moet onderscheiden worden van Gods opzoekende liefde, wanneer Hij een zondaar in beginsel komt te overtuigen van zijn schuld en zonden, en deze zondaar zijn zondenschuld voor God leert bewenen. *En de HEERE zeide: Ik heb zeer wel gezien de verdrukking Mijns volks, hetwelk in Egypte is, en heb hun geschrei gehoord, vanwege hun drijvers; want Ik heb hun smarten bekend, Exodus 3:7.* Dit is een prachtig beeld van Gods (aards) verkoren volk Israel wenende en zuchtende in het diensthuis van Egypteland. Deze ondervonden liefde, Rom. 2:4, beweent de goedertierenheden des Heeren, en kan soms niet begrijpen dat God die zondaar nog niet van de aardbodem heeft verdelgd.

Dat kan bij tijden ook weleens zeer vol zijn, maar in deze overtuigingen ligt een zondaar nog onder de vloek der wet, en is daardoor nog niet met Christus verenigd, ook niet van Gods zijde. De evangelische droefheid beweent de geschonken genade in Christus, nadat een ziel geestelijk verloren is gegaan voor God, maar een wettische droefheid naar God beweent alleen zijn zonden. De evangelische droefheid noemt Christus in Mattheus 5 vers 4. Geen klein verschil dus. De wettische droefheid wordt ook wel gewerkt door de Heilige Geest, maar geschiedt onder de dienstbaarheid der wet, c.q. onder de heerschappij van het diensthuis der zonden. Maar de evangelische droefheid vloeit voort vanuit de verworven Geest van Christus, lees Joh. 16:13-15, Rom. 8:9.

Dit is de Geest der vrijheid en der aanneming tot kinderen. Die Geest van Christus is de geestelijke Inbidder, wanneer zij niet kunnen bidden of willen zuchten, de Geest die met Gods volk getuigt dat zij kinderen Gods zijn, en door Wie zij mogen uitroepen: Abba Vader, lees Rom. 8:15-16, Gal. 4:6.

Ook **Thomas Watson** ontkent in de zijn boek *de hoofdsom van de geloofsleer*, de rechtvaardigmaking van eeuwigheid. Alleen degenen die geloven en zich bekeren zijn

gerechtvaardigd. Zolang men onbekeerd is zijn de zonden niet weggedaan en is men niet gerechtvaardigd.(blz. 299) De rechtvaardigmaking brengt de persoon die gerechtvaardigd is, vrijspraak en kwijtschelding, krachtens de voldoening die door de Borg tot stand is gebracht. Alle gelovigen zijn evenveel gerechtvaardigd. Hoewel er graden zijn in de genade, zijn die er echter niet in de rechtvaardigmaking. De één is niet meer gerechtvaardigd dan de ander. De *zwakste gelovige* is zowel *volkomen* gerechtvaardigd, als de sterkste. Ook Watson past dit pastoraal toe op de zwakgelovige tot versterking van zijn hart: “*Ofschoon ge maar een greintje geloof hebt, zijt ge even waar gerechtvaardigd als degene die de hoogste stand in Christus mag hebben.*” (blz. 300) Als men gerechtvaardigd is, is men verenigd met Christus. (blz. 301, 286) Ook Watson stelt dus dat men op de eerste geloofsdaad verenigd met Christus en gerechtvaardigd is. De uitwendige roeping is Gods aanbod der genade aan zondaren, waarbij Hij hen nodigt tot Christus te komen en de zaligheid te aanvaarden. Deze roeping toont ons wat de mens behoorde te doen om zalig te worden en neemt alle verontschuldigheden weg, als men ongehoorzaam blijft. De inwendige roeping is het werk der genade van de Geest, waardoor Hij ons Christus van harte doet omhelzen, zoals Hij ons in het Evangelie wordt aangeboden. Watson verwijst hierbij naar de *gouden keten der zaligheid*, bestaande uit vier schakels, zoals deze door Paulus wordt genoemd in Romeinen 8:30; “*En die Hij te voren verordineerd heeft, dezen heeft Hij ook geroepen; en die Hij geroepen heeft, dezen heeft Hij ook gerechtvaardigd; en die Hij gerechtvaardigd heeft, dezen heeft Hij ook verheerlijkt.*” (blz. 289) Watson noemt de rechtvaardigmaking de spil en de pilaar van het christendom. Een dwaling omtrent de rechtvaardigmaking is even gevaarlijk als een defect in een fundament. De rechtvaardiging door Christus is een fontein van het water des levens. **Als men in deze fontein het vergif van een verderfelijke leer werpt, is dat dodelijk. Maarten Luther zei dat na zijn dood het leerstuk van de rechtvaardigmaking vervalst zou worden.** (blz. 297)

DJK : Wie deze schoen past, trekke hem gerust aan, ds. Mallan en collega-predikanten...!! Dit zijn slechts maar een paar voorbeelden van geachte oudvaders die ik niet eens zo vaak citeer. Daarnaast wil ik u er op wijzen dat Luther, Van der Groe, Kohlbrugge, Huntington, Boston, en Rutherford, dus ook geen rechtvaardigmaking van eeuwigheid leerden. We gaan verder met onze weerlegging.

Ds. Mallan : Maar nu moet er in de tijd toch ook wat gebeuren. De door God verkorenen zijn ook gevallen Adamskinderen. In Adam zijn ze met alle mensen verdoemelijk voor God. Wat moet gebeuren? Door een nieuwe geboorte moeten die door God verkorenen naar Gods Beeld vernieuwd worden.

DJK : Dit is wel geheel Bijbels, maar nu komt het! Want, wat verstaan we onder de wedergeboorte....?? Kijk, en daar gaat het vreselijk mis. Lees onder :

Ds. Mallan : In die wedergeboorte verkrijgen ze reeds alles wat tot hun zaligheid van node is, dus ook het geloof. Zijn ze dit zich dadelijk bewust? N want de wind blaast waarheen hij wil, maar men weet niet vanwaar die wind komt en waar die wind heengaat. Alzo is een iegelijk die uit de Geest geboren is, zoals de Heere Jezus tot

Nicodémus heeft gezegd. Dus is er dan dadelijk een geloof in de Heere Jezus, waardoor men zich ook als gerechtvaardigd kan beschouwen? Volgens het schrijven van die predikant wel. Maar er gaat aan het geloof in Jezus toch wel wat vooraf. Geest zal Zijn werk moeten hebben gedaan in een overtuig. van zonde, gerechtigheid en oordeel. Daarbuiten heeft men geen Jezus nodig. Het gevaar schuilt in de beschouwing van die predikant, dat men zoals schier niet anders meer te beluisteren is, dat men maar in Jezus moet geloven en dan heeft men alles wat tot de zaligheid nodig is, dus ook de rechtvaardigmaking.

DJK : Hier zetten we even een punt. Hier verdedigt ds. Mallan dus weer de zgn. veronderstelde wedergeboorteleer. Dat is niet zijn leer, maar de leer die hij van zijn leermeesters ds. G.H. Kersten en ds. Steenblok, heeft overgenomen. Deze leer druist geheel in tegen de rechtvaardigingsleer die de apostel Paulus in zijn Romeinen- en Galatenbrief, de reformatoren, en voornoemde oudvaders preekten en verdedigden. Volgens ds. Mallan is er in de wedergeboorte dus wel een geschonken geloof, de zgn. habitus des geloofs, maar nog niet het kennen van Christus door dit geloof, de zgn. actus des geloofs. Dat kennen van Hem, en dat verenigd zijn met Christus, komt dus pas later wanneer een ziel, meestentijds pas jaren later, kennis mag krijgen aan het stuk van de rechtvaardigmaking. Nee zegt ds. Mallan, de ziel moet nog wel eerst ontdekt worden aan zijn zonden. Ds. Mallan plaats dus de ontdekking der wet achter de wedergeboorte. Want, zo schrijft hij, in de wedergeboorte ontvangt de ziel alles, maar dan gaat het eigenlijk allemaal pas voor die ziel beginnen. De ziel krijgt dus in die zgn. veronderstelde wedergeboorte, zijn schuld thuis, zijn zonden voor God te bewenen, en gaat een weg zoeken om van zijn zonden verlost te worden. In dit zoeken kan die ziel een heenwijzing (in het vroegere gezelschapsleven noemde men dit een openbaring van Christus, vandaar de uitdrukking ‘met een geopenbaarde Christus de kruisdood sterven’) vanuit het Woord ontvangen, door Wie het nog mogelijk is, maar heeft daarmee de rust voor zijn ziel nog niet gevonden. Dit is wat ds. Mallan wellicht bedoelt te zeggen. Bestaat dit dan niet, en krijgt een ziel daar dan geen kennis aan? Jawel, maar al deze zaken geschieden onder de heerschappij der wet. Lees hier : “Doch eer het geloof kwam, waren wij onder de wet in bewaring gesteld, en zijn besloten geweest tot op het geloof, dat geopenbaard zou worden. Zo dan, de wet is onze tuchtmeester geweest tot Christus, opdat wij uit het geloof zouden gerechtvaardigd worden. Maar als het geloof gekomen is, zo zijn wij niet meer onder den tuchtmeester, Gal. 3:23-25.” Zolang een ziel Christus dus nog niet kent als zijn Tweede Man, is hij geestelijk verbonden aan zijn eerste man, en daarmee besloten tot op het geloof in Christus. Waarom? Omdat hij geen kracht heeft om in Hem te geloven, die ziel is nog niet van zijn ketenen der zonden verlost, nog niet van de heerschappij der wet verlost, lees hier: “Weet gij niet, broeders! (want ik spreek tot degenen, die de wet verstaan) dat de wet heerst over den mens, zo langen tijd als hij leeft? Want een vrouw, die onder den man staat, is aan den levenden man verbonden door de wet; maar indien de man gestorven is, zo is zij vrijgemaakt van de wet des mans. Daarom dan, indien zij eens anderen mans wordt, terwijl de man leeft, zo zal zij een overspeelster genaamd worden; maar indien de man gestorven is, zo is zij vrij van de wet, alzo dat zij geen overspeelster is, als zij eens anderen mans wordt, Rom. 7:1-3.”

Hoe en in welke weg wordt die ziel dan van de heerschappij van zijn eerste man verlost? Door geestelijk met Christus, in Zijn Lichaam, de vloek- en kruisdood te sterven, lees hier : Zo dan, mijn broeders, gij zijt ook der wet gedood door het lichaam van Christus, opdat gij zoudt worden eens Anderen, namelijk Desgenen, Die van de doden opgewekt is, opdat wij Gode vruchten dragen zouden, Rom. 7:4.

Wat ds. Mallan hier dus leert is, dat een ziel dus eigenlijk met twee mannen tegelijk getrouwd kan zijn. Door die zgn. veronderstelde wedergeboorte is de zondaar al onbewust(want hij kent Christus niet) door het geloof met Christus verenigd, maar moet nog wel van de vloek der wet verlost worden. Begrijpt de vermenging, lezer? Wel alvast door die zgn. wedergeboorte de bruid zijn van Christus, maar nog wel van de eerste man verlost moeten worden. Kijk lezer, dat is nu de leer waarin wet en evangelie op een vreselijke Godonterende wijze wordt geleerd, gepreekt en verdedigt. Zie daar de dwaling, en de leugenleer. Ik schreef al eerder in de lijn van Hellenbroek, dat het zaligmakende geloof Christus mag kennen, mag toestemmen, en zich geheel op het Voorwerp des geloofs mag toevertrouwen. Iemand die je niet kent, kan je immers niet vertrouwen, toch?

Maar in mijn en uw Bijbel staat geschreven : “Om welke oorzaak ik ook deze dingen lijde, maar word niet beschaamd; want ik weet, Wien ik geloofd heb, en ik ben verzekerd, dat Hij machtig is, mijn pand, bij Hem weggelegd, te bewaren tot dien dag.”(2Tim.2:12) De apostel Paulus leert ons hier, dat hij geloofde in een Persoon, en niet in een zaak, want er staat niet geschreven WAT ik geloofd heb, maar WIEN ik geloofd heb. Zou dan die ziel door de waarachtige wedergeboorte, dewelke geestelijke voortvloeit uit de rechtvaardiging door het geloof, zijn geestelijke Bruidegom niet kennen, lezer? Als op deze zondige aarde, het voor de mens die mag gaan trouwen, dit nu een zeer onvergetelijk heugelijk feit is, zou dan de Bruid van Christus haar trouwdag met Hem niet weten, en Hem niet door dit geloof gezien hebben? De Heere schrijft in Exodus 12:13-14, aangaande de aardse verlossing van Israël uit het diensthuis van Egypteland : “En dat bloed zal ulieden tot een teken zijn aan de huizen, waarin gij zijt; wanneer Ik het bloed zie, zal Ik ulieden voorbij gaan; en er zal geen plaag onder ulieden ten verderve zijn, wanneer Ik Egypteland slaan zal. En deze dag zal ulieden wezen ter gedachtenis, en gij zult hem den HEERE tot een feest vieren; gij zult hem vieren onder uw geslachten tot een eeuwige inzetting.” Zou dan dat geestelijke Israël, Gods uitverkoren volk, die geestelijk heugelijke feestdag niet kunnen heugen, wanneer ze uit het diensthuis der zonden en het schrikkelijke diensthuis van satan, waarmee de boze hen in hun klauwen hield, verlost zijn geworden? Zou dan de oude Simeon in de tempel, dan zo maar wat gezegd hebben, toen hij het Kindeke Jezus in zijn armen had en God loofde, en zei “Nu laat Gij, Heere! Uw dienstknecht gaan in vrede naar Uw woord”(Lukas 2:29) En zou dan de hoofdman over honderd bij het kruis, zo maar wat gezegd hebben, toen hij het getuigde : “Waarlijk, deze was Gods’ Zoon!” En zou de blindgeborene Hem dan zo maar hebben aanbeden, toen hij in Hem geloofde? Waarover in Johannes 9 : 35-38 geschreven staat : “Jezus hoorde, dat zij hem uitgeworpen hadden, en hem vindende, zeide Hij tot hem: Geloofst gij in den Zoon van God? Hij antwoordde en zeide: Wie is Hij, Heere, opdat ik in Hem moge geloven? En

Jezus zeide tot Hem: En gij hebt Hem gezien, en Die met u spreekt, Dezelve is het. En hij zeide: Ik geloof, Heere! En hij aanbad Hem.” En zou die wenende hoer uit Lukas 7 dan zo maar zonder vreugde in haar ziel naar huis zijn gegaan, toen Christus tot haar zei: “Uw zonden zijn u vergeven...” En zou de moordenaar aan het kruis daar dan zo maar zonder die enige innerlijke vrede en vreugde die alle verstand te boven gaat aan zijn vervloekte kruis hebben gehangen, toen Christus tot hem die woorden van vrede, verlossing en vrijheid tot zijn helwaardige ziel sprak:”Heden zult ge met Mij in het Paradijs zijn?” En zou dan de apostel Paulus in de war zijn geweest toe hij op moest schrijven, geïnspireerd door de Heilige Geest, hetgeen in Hebreen 11:13 geschreven staat van de gehele oud-testamentische Kerk van Christus : “Deze allen zijn in het geloof gestorven, de beloften niet verkregen hebbende, maar hebben dezelve van verre gezien, en geloofd, en omhelsd, en hebben beleden, dat zij gasten en vreemdelingen op de aarde waren.” En zou dan Salomo in zijn Hooglied, dan zo maar hebben geschreven toen hij zelf innerlijk verslonden lag in die liefde van Christus :”Ik ben krank van Zijn liefde” - en toen hij schreef :”Hij kusse mij met de kussingen Zijnsmonds...” Wijzen al deze dingen niet heerlijk schoon naar dat geestelijke huwelijk tussen Christus en Zijn bruid? En wat is nu het bewijs en de grond van dit huwelijk?

Ja lezer, terwijl ik dit zo schrijf, valt er in mijn ziel: ‘zalig zijn die hongeren en dorsten naar de gerechtigheid; want zij zullen verzadigd worden, Matth. 5:6’ Hier wordt niet het hongeren en dorsten naar de gerechtigheid van Christus. Hoewel Gods verlost volk daar geen vreemden van zijn, die buiten de gerechtigheid van Christus niet meer kunnen leven. Denk hierbij aan de verlost wenende Maria Magdalena aan het graf van de Heere Jezus, de verlost wenende Petrus, de verlost David in Psalm 51, en aan de verlost apostel Paulus in Philipensen 3:10. Dit is het hongeren en dorsten in de heiligmaking, waarin Hij moet wassen en zij minder moeten worden. Dit dorsten moet verstaan worden in het kader van alle dagen geestelijk sterven, in de weg van geestelijke afbraak en geloofsbeproevingen, 1 Kor. 15:31. Maar Calvijn en Matthew Henri schrijven dat deze tekst zodanig uitgelegd moet worden, namelijk als het hongeren en dorsten naar de vergelding van alle ongerechtigheid, dat God en Zijn volk op aarde is aangedaan. Pas dit nu zelf eens geestelijk toe, lezer. Wanneer we in dit geval letten op de ongerechtigheden die wekelijks bedreven worden c.q. het verkrachten aangaande uitleg van Gods Woord. Wanneer zal God hierover over opstaan, lezer? Mag u daar ook weleens voor bidden. Want, zulk een on-Bijbels uitleg van leer tast God in Zijn Wezen aan. Gods heilige recht wordt hierin op een zeer listige en gruwelijke wijze omzeild, onteert en ontheiligt. Het is een uitleg van leer zoals God in Christus en Zijn apostelen het nooit gepredikt en geleerd hebben. Een vervloekte leer die God Zijn eer ontrooft, en velen voor eeuwig verloren doet gaan.

In vorige weerleggingen heb ik Theodorus Van der Groe vanuit zijn toetssteen rijkelijk geciteerd, lees de slechts 9 pagina’s in de hier onderstaande link : <http://www.dewoesteweg.nl/wp-content/uploads/2009/09/citaten-over-de-wedergeboorte-en-de-vergeving-der-zonden.pdf>.

We gaan nu eens kijken wat bijvoorbeeld John Owen over het geschonken geloof in de waarachtige wedergeboorte geschreven heeft.

John Owen

Volgens John Owen bestaat de natuur van het ware geloof in een hartelijke goedkeuring van en een berusten in de weg der rechtvaardigheid en behoudenis door Jezus Christus. Het Evangelie is nodig tot bekendmaking of verklaring van de weg der rechtvaardiging en zaligheid. Wezenlijk behoort tot het geloof een oprechte verloochening van alle andere wegen en middelen tot verkrijging van gerechtigheid, leven en zaligheid. Er ligt een toestemming van de wil in opgesloten, om de vergiffenis der zonden en de gerechtigheid voor God te verkrijgen. Dit is wat genoemd wordt *het komen tot Christus, het aannemen van Hem, het berusten van het hart in God*. Een onafscheidelijk gevolg daarvan is het vertrouwen op God en Zijn barmhartigheid, vanwege de verzoening door Jezus Christus en het geloof in Zijn bloed. Door dit ware zaligmakende geloof is het onmogelijk om in moedeloosheid en wanhoop weg te zinken. De werkzaamheid van het geloof in de rechtvaardiging wordt in Gods Woord een aangrijpen, een aannemen van Christus, van Zijn gerechtigheid en van de vergeving der zonden genoemd. Dit betekent een ontvangen van de gerechtigheid van Christus, Die door God aangeboden, toegereikt, geschonken of medegedeeld wordt. Dit geschiedt in de belofte van het Evangelie en wordt door het geloof als werktuig eigen gemaakt. Het zaligmakend geloof maakt in de rechtvaardiging gebruik van en heeft opzicht op Christus' persoon. Het beschouwt en omhelst Christus, Die al in de belofte voorgesteld is. Volgens Owen brengt Rome, (en ook de leer der Afscheiding - DJK), met zijn leer van de dubbele rechtvaardigmaking, verwarring in de gehele waarheid van het Evangelie. Ook de Socinianen leren dit, zij het op een andere wijze. Bij hen vindt de rechtvaardiging trapsgewijze voortgang. Volgens Owen is er slechts één rechtvaardigmaking, die in één keer volmaakt geschiedt! Wel kan iemand gerechtvaardigd zijn en toch de verzekering van zijn rechtvaardiging in zijn eigen gemoed missen(=de zekerheid des gevoels, denk hierbij weer aan Thomas en de Emmausgangers - DJK). Die verzekering hoort echter niet tot de natuur of het wezen van het geloof waardoor men gerechtvaardigd wordt en gaat er ook niet noodzakelijk mee vergezeld. Rome heeft in het Trentse Concilie een definitieve kloof aangebracht tussen de protestanten door de vervloeking (anathema) uit te spreken over allen die de rechtvaardiging van de goddeloze door het geloof alleen en de toerekening van de gerechtigheid van Christus voorstaan. Elke ware gelovige wordt, zodra hij gelooft, terstond gerechtvaardigd! Het geloof verenigt met Christus en is de grondslag van de rechtvaardiging. Naar de Goddelijke verordening is er een onafscheidelijk verband tussen het ware geloof en de rechtvaardiging. Bij de uitleg van de forensische betekenis van de rechtvaardigmaking blijkt duidelijk dat de vierschaarbeleving plaats vindt in de wedergeboorte. Na een heldere uitleg van de vierschaarbeleving wordt namelijk de vraag opgeworpen of de rechtvaardigmaking aan de vernieuwing door de Geest vooraf gaat, of dat de uitverkoren zondaren eerst vernieuwd worden, waarop de rechtvaardiging op *datzelfde* ogenblik plaatsvindt. Deze vraag heeft o.a. ook Halyburton beziggehouden. Omdat wedergeboorte, geloven en rechtvaardiging tegelijk geschieden is men bij wijze van uitdrukking verplicht om over elk van deze daden onderscheiden te denken en te spreken. Owen verklaart ook dat wij op geen andere wijze gerechtvaardigd moeten worden dan als Abraham, namelijk door toerekening.

Ds. Mallan : In het schrijven van die predikant, (*ik vermoed dat ds. Harinck hier wordt bedoeld – DJK*), wordt in het bijzonder, de nadruk erop gelegd, dat zo'n crisiservaring, zoals wij voorstaan, niet nodig is. En nu zou ik juist over die crisiservaring wat willen schrijven, want ik heb wel begrepen dat in geheel dat schrijven van de predikant daar in het bijzonder de nadruk op valt, dat een crisiservaring zoals wij die ook voorstaan, niet nodig is. Ik weet in welk een richting deze predikant is opgegroeid en waarin hij het ook eerst scheen gevonden te hebben. Hij is nu wel tot een ander inzicht gekomen, maar hij schijnt toch het juiste inzicht in de zuivere leer der Waarheid nog niet te hebben gekregen. Het is waar zoals hij schreef, dat men in de 19e en 20e wel wat is afgeweken van de eenvoudige voortstelling van de weg der zaligheid, zoals die door oude schrijvers, Hollandse en Engelse schrijvers is voorgestaan.

DJK : Dit laatste moet ds. Mallan nodig zeggen...?! Hij spant zelf menig zuivere oudvader voor zijn dogmatische rammelkar, om zijn leerdwalingen telkens valselijk te kunnen verdedigen. Velen controleren niet eens meer wat hij schrijft, en/of wie hij voor zijn karretje spant. 'Nee', zegt men dan, 'als ds. Mallan het zegt, dan zal het wel zo zijn.' *Mijn volk is uitgeroeid, omdat het zonder kennis is; dewijl gij de kennis verworpen hebt, heb Ik u ook verworpen, dat gij Mij het priesterambt niet zult bedienen; dewijl gij de wet uws Gods vergeten hebt, zal Ik ook uw kinderen vergeten, Hosea 4:6.*

Ds. Mallan : Men heeft een te mooi verhaal weten te maken van de weg die God met Zijn volk houdt. In het bijzonder in de richting die hem niet onbekend gebleven is, was men daar goed in thuis. De crisiservaring die men beleefde in de bewuste rechtvaardigmaking wist men wel heel uitvoerig te vertellen. Ook werd er ernstig op aangedrongen om ook naar zulk een crisiservaring te staan. Het gevolg daarvan was wel, dat er steeds meerderen een geredde ziel kregen, zoals men daarover sprak. Door onderscheid te maken tussen degenen die het nog niet zover gebracht hadden en degenen die wel kennis aan zulk een zielsbeleving hadden, wist men zelfs op een aanschouwelijke wijze dat onderscheid te doen zien, door de meer bevestigde christenen bij de bediening van het Heilig Avondmaal aan de eerste tafel te doen deelnemen en de meer bekommerden aan de tweede tafel. Tot zulke ongerijmde dingen komt men als men van de eenvoudige leer van Gods Woord afwijkt zoals onze Gereformeerde vaders die hebben voorgestaan. Ik zou over dit alles niet kunnen schrijven, als ik niet onder Gods bijzondere leiding met zulke kerkelijke richtingen kennis had moeten maken. Als ik nog jong zijnde mocht zoeken de dingen die van Boven en niet van beneden zijn, kwam ik met mensen van verschillende kerkelijke richtingen in aanraking. Later heb ik mogen zien dat dit ten goede voor me mocht zijn om de verkeerde geesten te leren kennen. En daarmee zeg ik nog niet dat er geen kinderen Gods waren te vinden onder hen die van de eenvoudige Schriftuurlijke bevindelijke leer van Gods Woord afweken, maar het heeft me met de vele bestrijdingen die daarmee ook inwendig gepaard gingen, toch steeds meer tot een nauw zelfonderzoek en ook tot een naarstig naspeuren van de goede reformatorische geschriften gebracht.

DJK : En zo zeg ik ook NIET van ds. F. Mallan dat hij geen kind van God is, en de benodigde zaken zielsbevindelijk niet zuiver heeft doorleefd, ondanks dat hij een

zielsmisleidende en duivelse leer aanhangt, preekt en verdedigt. Kind- en knechtschap altijd van elkaar gescheiden houden, lezer. Hoewel ik me het nooit voor heb kunnen stellen dat God een knecht tot het predikambt roept om zulke verdichte fabelen te doen laten preken, lees : 1 Timotheus 4. Het grootste kwaad dat ds. Mallan hiermee bedrijft is, dat hij zijn volk een veronderstelde wedergeboorteleer voorspiegelt die de toets van Gods Woord niet kan doorstaan, en daarmee de rechtvaardigingsleer van de apostel Paulus, verwoord in de zendbrieven aan de Romeinen en Galaten, geïnspireerd door de Geest van Christus, in zijn geheel veracht en terzijde schuift.

Nooit hoor je hem zijn leer verdedigen van deze twee zendbrieven, en als hij somtijds een tekst daaruit citeert, dan verkracht hij daarmee de Waarheid. Lees bijvoorbeeld hieronder wat hij schrijft over Jes. 54 vers 1 en Gal. 4 vers 27 : <http://www.dewoesteweg.nl/wpcontent/uploads/2009/11/weerlegging-wachter-sions-20-08-2009.pdf>.

Feitelijk leert ds. Mallan, drie soorten van rechtvaardigmaking. Een van eeuwigheid, een in de tijd op Golgotha door Christus verworven zijnde, en een in de vierschaar der consciëntie. Hij preekt de zegen(=zgn.wedergeboorteleer) alwaar de vloek der wet gepreekt behoort te worden. Hij plakt er wel aan vast dat het in Christus moet komen, maar hij ziet en/of beseft niet dat hij het behoud, c.q. het leven, c.q. het geloof, en daarmee de wedergeboorte voor en buiten de weg van Gods heilige recht heeft geplaatst. De deugden van Gods toorn, en Gods gramschap over de zonden, en van Gods heiligheid en Gods rechtvaardigheid(=eis tot betaling), zijn door deze leer gruwelijk onteert en ontheiligt. In de leer die ds. Mallan aanhangt worden alleen de deugden van Gods barmhartigheid, Gods liefde, Gods goedertierenheid, Gods mildadigheid en Gods lankmoedigheid geëerd en geprezen, lezer. Mag u dit na deze lange uitleg nu wat beter verstaan, lezer? Paulus leert in Rom. 6:7, dat een mens gerechtvaardigd is van zijn zonden, wanneer hij gestorven is. Wat bedoelt hij daarmee? In de weg van Gods heilige recht moet een verkoren zondaar geestelijk leren sterven aan de haat, de toorn en de gramschap die God heeft aangaande zijn bedreven zonden. Wanneer een ziel dit krijgt te beleven, dan ziet hij geestelijk en gevoelt hij geestelijk, dat God naar Zijn Goddelijke heiligheid en rechtvaardigheid niet en NOOIT gemeenschap kan en wil hebben met de zonden van deze zondaar. Naar Zijn Vaderlijke liefde trekt God die zondaar tot de gemeenschap met Christus, Joh. 6:44, maar naar Zijn Goddelijke heiligheid en rechtvaardigheid moet God die zondaar krachtens Zijn heilige wet die zondaar verdoemen en vervloeken. In dat gericht kijkt Gods met Zijn heilig oog in het verdorven hart van die verkoren zondaar. Door de veroordelende en dodende geestelijke werking van Gods heilige wet, gevoelt die zondaar nooit meer voor God te kunnen bestaan. Maar door die trekkende liefde des Vaders kan die zondaar God niet loslaten, waardoor hij niet op kan houden tot Hem te smeken om vergeving van zonden. Deze doorleving stijgt tot een hoogtepunt, (*dat is de zgn. crisiservaring waar ds. Mallan over spreekt*), waarbij die zondaar met een laatste noodschreeuw om redding werkelijk geestelijk kopje onder gaat, c.q. verloren gaat, als in een punt des tijds. Waarna Christus Zich direct tot redding en zaligheid aan zijn verloren ziel openbaart door Zijn Woord. Deze Goddelijke openbaring is tegelijk ook de schenking van de Tweede Persoon, lezer.

Hier is het geloof in Jezus Christus geschapen in het hart van die verkoren zondaar, door de onwederstandelijke werking van Gods Heilige Geest, dat werkende is door de ingestorte verbrijzelende en evangelische liefde Gods in Christus. Kijk lezer, dat is nu de wedergeboorte en levendmaking, door de inlijvende kracht van het rechtvaardigende geloof en deze zondaar altijd doet verenigen met het Voorwerp des geloofs. “Want alzo zegt de Hoge en Verhevene, Die in de eeuwigheid woont, en Wiens Naam heilig is: Ik woon in de hoogte en in het heilige, en bij dien, die van een verbrijzelden en nederigen geest is, opdat Ik levend make den geest der nederigen, en opdat Ik levend make het hart der verbrijzelden, Jes. 57:15.”

Ds. Mallan : Vandaar gevoel ik me nu ook tmeer ertoe gedrongen om u een antwoord te geven op uw vraag. De predikant wiens schrijven u tot uw vraag gebracht heeft, beweert in zijn schrijven dat men nergens in de Bijbel tegenkomt dat een mens vast moet lopen met een leven uit Gods beloften. Bij zulk een bewering kom ik wel tot de conclusie dat men de Bijbel dan nooit goed gelezen heeft. Het leven van de Bijbelheiligen laat ons duidelijk zien dat er onderscheid is tussen de schenking van de beloften en de vervulling daarvan. We hebben alleen maar aan Abraham, de vader der gelovigen, zoals hij wel genoemd wordt, te denken. Lange tijd heeft hij moeten wachten op het beloofde zaad. En toen de belofte in vervulling ging, ging dat wel door de onmogelijkheid heen. Men kan zeggen dat hij dan toch wel geleefd heeft uit de belofte van het Zaad dat eenmaal uit hem voort zou komen, want immers lezen we van hem dat hij in de HEERE geloofde en dat hem dat tot gerechtigheid gerekend werd. Zeker, die ogenblikken zijn er voor Abraham gekomen. Maar in het volgende hoofdstuk lezen we toch wel dat hij tot Hagar is ingegaan. En zo zou ik u op voorbeelden van meerdere Bijbelheiligen kunnen wijzen.

DJK : Beste dominee Mallan, dit is wel een geestelijk beeld van hoe het weleens vast komt lopen in het leven van een verkoren zondaar, met het doel dat die zondaar aan het einde van zijn eigen werken gebracht wordt, Rom. 10 vers 4, om aan het einde der Wet Christus te mogen vinden, maar dit heeft werkelijk NIETS met het geloofsleven van Abraham te maken. Waarom schrijf ik dit?

Omdat ik weet dat ds. Mallan zo menigmaal het leven Abraham misbruikt, c.q. vergeestelijkt, om zijn veronderstelde wedergeboorteleer te kunnen staven. Dat brengt hij dan namelijk als volgt; Abraham toog door het geloof uit Ur der Chaldeen, hier plaats ds. Mallan de wedergeboorte van Abraham, MAAR, Abraham was pas gerechtvaardigd in Genesis 15:6, toen God hem die sterrenhemel liet zien en hij God op Zijn Woord mocht geloven. Ja, ja lezer, je moet het maar allemaal kunnen verzinnen. Ook hier weer een duidelijk bewijs dat ook ds. Mallan het Oude Testament niet leest en verstaat vanuit het nadere geopenbaarde licht des Nieuwen Testaments. “De HEERE nu had tot Abram gezegd: Ga gij uit uw land, en uit uw maagschap, en uit uws vaders huis, naar het land, dat Ik u wijzen zal. En Ik zal u tot een groot volk maken, en u zegenen, en uw naam groot maken; en wees een zegen! En Ik zal zegenen, die u zegenen, en vervloeken, die u vloekt; **en in u zullen** alle geslachten des aardrijks gezegend worden, Gen. 12:3.” *Met kanttekening 7 daarbij* :

En in u

Dat is, in uw zaad, onder Gen. 22:18, en Gen. 26:4, en Gen. 28:14; welk zaad is Christus, Gal. 3:16; die uit Abrahams zaad naar het vlees moest voortkomen, Matth. 1:1, om allen waren gelovigen, wier vader Abraham is, de eeuwige zegening te verwerven en mede te delen; Gal. 3:28,29. Anders, met u, te weten door het geloof in Christus, gelijk Gal. 3:8,9, in u, wordt uitgelegd, met Abraham. Zie ook Rom. 4:11,12,16.

Lees u zelf, lezer? Hier in Ur werd Abram door God geroepen tot de geloofsgemeenschap met Christus. Want, waar God een zondaar roept volgens Joh. 6:44, daar verbindt God altijd de belofte Gods in Christus aan vast. Deze allen zijn in het geloof gestorven, de Belofte(=dat is de beloofde Messias Die in het vlees komen zou om Zijn volk te verlossen van hun zonden) niet verkregen hebbende, maar hebben dezelve van verre gezien, en geloofd, en omhelsd, en hebben beleden, dat zij gasten en vreemdelingen op de aarde waren, Hebr. 11:13. n ook voor de gelovige Abram golden deze woorden uit de Galatenbrief: "Doch eer het geloof in Christus aan Abram uit vrije genade om niet geschonken werd, was Abram onder de heerschappij der wet in bewaring gesteld, en is hij besloten geweest tot op het geloof in Hem, dat aan Abram geopenbaard zou worden. Zo dan, is ook de wet voor Abram zijn tuchtmeester geweest tot Christus, opdat Abram uit het geloof gerechtvaardigd zou worden. Maar als het geloof in Christus van verre voor Abram gekomen was, zo was hij niet meer onder den tuchtmeester. Want indien de erfenis uit de wet is, zo is zij niet meer uit de Beloftenis; maar God heeft ze Abraham door de Beloftenis(=Christus) genadiglijk gegeven, Gal. 3:18-25." Vanaf het moment dat God dus Abram kwam te roepen, toog Abram in vrijheid door het geloof in Christus, dat hij van verre zag en omhelsde, heen uit Ur der Chaldeen. Hoe is dat dan gegaan, schrijver? Dat kunt u lezen in de Romeinen- en in de Galatenbrief van de apostel Paulus. Daar staat namelijk de bekering in van al Gods verkoren volk. De weg waarlangs zij geleid werden, en de trap en mate van het geloof waardoor zij in Hem geloofden kon verschillen, maar zij allen hebben zakelijk precies dezelfde zaken geleerd.

Ds. Mallan : Als men dat in de leiding Gods met de Bijbelheiligen niet ziet, kan men ook tot meerdere ontdekking en ook bemoediging van Gods ware bekommerde volk de weg niet verklaren die de Heere ook nu nog met Zijn volk houdt. Uit het schrijven van de predikant kan ik me niet aan de indruk onttrekken, dat hij maar een oppervlakkige voorstelling geeft van het leven op Gods beloften als ook uit het leven uit Christus. Het zal bij zulk een voorstelling niet ontbreken aan mensen die ook wel willen geloven dat ze de beloften zich maar hebben toe te eigenen en dan daaruit de conclusie kunnen trekken dat ze ook deel aan de rechtvaardigmaking hebben. Ik schrijf het nu maar precies zoals ik dat uit het genoemde schrijven moet opmaken. Daarom is het me toch een behoefte om onder biddend opzien tot de Allerhoogste op een eenvoudige wijze te schrijven over de leiding Gods met Zijn volk. Men kan wel beweren dat de leidingen des Heeren met Zijn volk ook zeer verschillend zijn, wat ik echt ook niet tegenspreken wil, maar ik wil er de nadruk op leggen dat allen die zalig worden, zullen weten dat ze uit genade zalig worden. Van dat zalig worden uit genade heb ik in dat stuk dat u me toegestuurd hebt, juist niet veel gelezen. De mens ligt van nature in een verbroken

werkverbond. Voor vrije genade is er geen plaats bij de van God afgevalen mens. Daarom heeft God zoveel werk aan de mens om voor genade plaats te doen komen. Dat kan de Heere toch in één ogenblik doen? Ja maar, de mens zal het goed moeten weten hoe vast men geworteld zit in dat eigen werk waarin men een grond voor de zaligheid zoekt. En als men daar nu een grond in denkt te kunnen vinden, gaat men er zelf met de eer van door. Maar God zal aan Zijn eer moeten komen in het werk der zaligheid...!!

DJK : Weet u wie ware bekommerden Gods waren? De wenende Petrus die naar buiten liep die, naar zijn gevoel, zijn lieve Meester en eigen zaligheid had afgezworen, en daarmee had verloren. Denk ook aan de kermende koning David in Psalm 51 nadat Nathan hem op Gods' bevel de spiegel der wet voorhield aangaande zijn zonde met Batsheba die, naar zijn gevoel, zijn kind- en koningschap voor eeuwig had verzondigd. Denk ook aan de blinde Simson, die naar zijn gevoel, zijn kindschap had verzondigd, en de Heere ten laatste nog een keer bedelt om hem de kracht te geven zijn vijanden en Gods vijanden nog eenmaal te mogen verslaan. Denk ook aan de met ziekte geslagen koning Hizkia die, naar zijn gevoel, zijn kind- en koningschap heeft verzondigd. Dat waren allen gerechtvaardigde verlorene zielen die bij vernieuwing vanuit hun zielenood, werkelijk om God bekommerd waren geworden. Andere bekommerden zijn er niet. De bekommerden die ds. Mallan hier bedoeld zijn zielen die nog met hun geestelijke eerste man verenigd zijn door de zonden en het ongeloof, en daarmee nog onder de vloek en dienstbaarheid van deze man verkeren. Zielen die geestelijk gezien hebben dat de wet die hen ten leven was, hen nu ten dode is bevonden, Rom. 7:10. Want zovelen als er uit de werken der wet zijn, die zijn onder den vloek; want er is geschreven: Vervloekt is een iegelijk, die niet blijft in al hetgeen geschreven is in het boek der wet, om dat te doen. En dat niemand door de wet gerechtvaardigd wordt voor God, is openbaar; want de rechtvaardige zal uit het geloof leven, Gal. 3:10-11. Wat ds. Mallan hier verder schrijft is wel waar, maar is helaas een halve waarheid. Waarom? Omdat hij zijn leer het zaligmakende geloof en de daaraan verbonden genade alrede in de veronderstelde wedergeboorte plaatst, waarin een ziel Christus nog NIET kent, en dus nog niet met Hem verenigd is, en daarmee nog onder de heerschappij en vloek van Gods heilige wet verkeert. In deze zgn. wedergeboorte is namelijk de oorzaak van zijn doodstaat nog niet weggenomen geworden. Deze oorzaak van zijn doodstaat, is zijn hemelhoge zondesschuld voor God. Want er staat geschreven, dat de ziel die zondigt zal de dood sterven. Hoe kan deze oorzaak dan wel worden weggenomen, schrijver? Namelijk, door precies dezelfde weg als hoe Christus deze oorzaak wegnam voor Zijn volk. Daartoe moest Hij de vervloekte kruisdood sterven op Golgotha. Hier heeft hij deze zaak voor hen verworven, maar wanneer Hij deze zaak aan hun verloren zielen gaat toepassen, dan sterft ook Zijn verkoren volk in het uur der minne (geestelijk) de vervloekte kruisdood in/door het Lichaam van Christus. Want indien wij met Hem een plant geworden zijn in de gelijkmaking Zijns doods, zo zullen wij het ook zijn in de gelijkmaking Zijner opstanding; Dit wetende, dat onze oude mens met Hem gekruisigd is, opdat het lichaam der zonde te niet gedaan worde, opdat wij niet meer de zonde dienen.

Want die gestorven is, die is gerechtvaardigd van de zonde. Indien wij nu met Christus gestorven zijn, zo geloven wij, dat wij ook met Hem zullen leven, Rom. 6:5-8. Zo dan, mijn broeders, gij zijt ook der wet gedood door het lichaam van Christus, opdat gij

zoudt worden eens Anderen, namelijk Desgenen, Die van de doden opgewekt is, opdat wij Gode vruchten dragen zouden. o dan, mijn broeders, gij zijt ook der wet gedood door het lichaam van Christus, opdat gij zoudt worden eens Anderen, Rom. 7:4. Want ik ben door de wet der wet gestorven, opdat ik Gode leven zou. Ik ben met Christus gekruist; en ik leef, doch niet meer ik, maar Christus leeft in mij; en hetgeen ik nu in het vlees leef, dat leef ik door het geloof des Zoons van God, Die mij liefgehad heeft, en Zichzelven voor mij overgegeven heeft, Gal. 2:19-20.

Ds. Mallan : Men zal dan ook moeten weten dat het bedenken des vleses vijandschap is tegen God. Het onderwerpt zich de wet van God niet en kan ook niet. De Heere zal de mens op een plekje moeten brengen waar alle eigen werk wegvalt. Er is over een crisiservaring gesproken in dat stuk dat u me hebt toegestuurd. Maar men schijnt met die crisiservaring niet zo goed uit de weg te kunnen. Moet daar in het begin van het nieuwe leven ook al wat, gekend worden? De wedergeboorte begint toch met het geloof in Christus? Nee, daar begint de wedergeboorte niet mee. Is zulk een mens dan niet in Christus begrepen? Ja, en die is aan zijde Gods ook al gerechtvaardigd. Anders zou God niet naar hem kunnen omzien en een nieuw leven in hem verwekken.

DJK : Ja, ja, je moet maar durven, en zo'n man geeft zich uit tot een zielenherder geroepen te zijn?!!! Zou hij niet eerder een zielenmisleider zijn? Hier leert ds. Mallan dus, net als ROME destijds, een onbewuste rechtvaardigmaking. De ziel is gerechtvaardigd in en door Christus, maar kent Hem nog niet. Wist u hoe deze lieden in deze zelfde lijn bijv. deze tekst uit Exodus 12:13 verklaren? *En dat bloed zal ulieden tot een teken zijn aan de huizen, waarin gij zijt; wanneer Ik het bloed zie, zal Ik ulieden voorbij gaan; en er zal geen plaag onder ulieden ten verdere zijn, wanneer Ik Egypteland slaan zal.* 'Als God dat gestreken bloed maar gezien heeft', zo redeneert men dan. Terwijl de Psalmddichter hier toch van zingt: "ik heb het zelf uit Zijnen Mond gehoord...!!" Zo is dan het geloof uit het gehoor, en het (geestelijk) gehoor door het Woord Gods, leert ons de apostel in Rom. 10:17. Eerder schreef ds. Mallan in dit antwoord dat in die zgn. veronderstelde wedergeboorte, de zondaar wel door het geloof in Christus wordt ingelijfd, en hij daar alle benodigde dingen om in Hem te kunnen geloven ontvangt. Gaan we weer even samen lezen wat Gods Woord nog meer over het verenigende, inlijvende, en zaligmakende geloof zegt.

Het geloof nu is een vaste grond der dingen, die men hoopt, [en] een bewijs der zaken, die men niet ziet, Want door hetzelfde hebben de ouden getuigenis bekomen. Door het geloof verstaan wij, dat de wereld door het woord Gods is toebereid, alzo dat de dingen, die men ziet, niet geworden zijn uit dingen, die gezien worden, Hebr. 11:1-3.

"Maar nu is de rechtvaardigheid Gods geopenbaard geworden zonder de wet, hebbende getuigenis van de wet en de profeten: Namelijk de rechtvaardigheid Gods door het geloof van Jezus Christus, tot allen, en over allen, die geloven; want er is geen onderscheid. Want zij hebben allen gezondigd, en derven de heerlijkheid Gods; En worden om niet gerechtvaardigd, uit Zijn genade, door de verlossing, die in Christus Jezus is; Welken God voorgesteld heeft tot een verzoening, door het geloof in Zijn

bloed, tot een betoning van Zijn rechtvaardigheid, door de vergeving der zonden, die te voren geschied zijn onder de verdraagzaamheid Gods, Rom. 3:21-25.

Wij dan, gerechtvaardigd zijnde uit het geloof, hebben vrede bij God, door onzen Heere Jezus Christus; Door Welken wij ook de toeleiding hebben door het geloof tot deze genade, in welke wij staan, en roemen in de hoop der heerlijkheid Gods, Rom. 5:1-2.

Opdat Hij u geve, naar den rijkdom Zijner heerlijkheid, met kracht versterkt te worden door Zijn Geest in den inwendigen mens; Opdat Christus door het geloof in uw harten wone, en gij in de liefde geworteld en gegrond zijt; Opdat gij ten volle kondet begrijpen met al de heiligen, welke de breedte, en lengte, en diepte, en hoogte zij, En bekennen de liefde van Christus, die de kennis te boven gaat, opdat gij vervuld wordt tot al de volheid Gods, Efeze 3:16-19.

Zijnde met Hem begraven in den doop, in welken gij ook met Hem opgewekt zijt door het geloof der werking Gods, Die Hem uit de doden opgewekt heeft. En Hij heeft u, als gij dood waart in de misdaden, en in de voorhuid uws vleses, mede levend gemaakt met Hem, al uw misdaden u vergevende, Kol. 2:12-13.

Want ook ons is het Evangelie verkondigd, gelijk als hun; maar het woord der prediking deed hun geen nut, dewijl het met het geloof niet gemengd was in degenen, die het gehoord hebben, Hebr. 4:2.

Maar de rechtvaardige zal uit het geloof leven; en zo iemand zich onttrekt, Mijn ziel heeft in hem geen behagen. Maar wij zijn niet van degenen, die zich onttrekken ten verderve, maar van degenen, die geloven tot behouding der ziel, Hebr. 10:38-39.

Ds. Mallan : De rechtvaardigmaking gaat aan de heiligmaking, dus aan die inwendige vernieuwing vooraf. Dus God ziet de Zijnen van stonde af in Christus aan. Maar die zondaar weet dat niet. Er is niets meer verborgen voor hem dan de weg van vrije genade, zoals die weg alleen in Christus is te vinden. Maar daarom wordt het zalig worden ook zo'n wonder als daar het oog eens voor geopend wordt.

DJK : Dus van stonde aan, wanneer God die zondaar komt op te zoeken en met deze zondaar door Zijn Geest een heilige twist aanvangt, heeft God die zondaar al in Christus Zijn barmhartigheid bewezen, volgens ds. Mallan. Wat zegt de onderwijzer van onze Heidelberger Catechismus hier bijv. in zondag 4, ook alweer over?

Vr.9. Doet dan God den mens niet onrecht, dat Hij in Zijn wet van hem eist wat hij niet doen kan?

Antw. Neen Hij a; want God heeft den mens also geschapen, dat hij dat kon doen b; maar de mens heeft zichzelf en al zijn nakomelingen, door het ingeven des duivels c; en door moedwillige ongehoorzaamheid, van deze gaven beroofd. *a Efeze 4:24 b Gen. 3:13 1Tim. 2:13,14 c Gen. 3:6 Rom. 5:12*

Vr.10. Wil God zulke ongehoorzaamheid en afval ongestraft laten?

Antw. Neen Hij, geenzins; maar Hij vertoort Zich schrikkelijk a beide over de aangeboren en werkelijke zonden, en wil die door een rechtvaardig oordeel tijdelijk en eeuwiglijk straffen b; gelijk Hij gesproken heeft: Vervloekt is een iegelijk, die niet blijft in al hetgeen geschreven is in het boek der wet, om dat te doen c. *a Gen. 2:17 Rom. 5:12 b Ps. 50:21 Ps. 5:5 Nahum 1:2 Ex. 20:5 Ex. 34:7 Rom. 1:18 Efeze 5:6 (* Ps. 5:5 AV = Ps. 5:6 SV) c Deut. 27:26 Gal. 3:10*

Vr.11. Is dan God ook niet barmhartig?

Antw. God is wel barmhartig a, maar Hij is ook rechtvaardig b; daarom zo eist Zijn gerechtigheid dat de zonde, welke tegen de allerhoogste majesteit Gods gedaan is, ook met de hoogste, dat is met de eeuwige straf aan lichaam en ziel gestraft worde. *a Ex. 34:6,7 Ex. 20:6 b Ps. 7:9 Ex. 20:5 23:7 34:7 Ps. 5:4,5 Nahum 1:2,3 (* Ps 7:9 AV = Ps. 7:10 SV, Ps. 5:4 AV = Ps. 5:5 SV, Ps. 5:5 AV = Ps. 5:6 AV)*

DJK : Dan gaan we ook eens lezen, hoe Zacharias Ursinus, de opsteller van deze Catechismus, deze zondag nader heeft willen verklaren in zijn befaamde werk : *Het Schatboek der verklaringen over de Heidelbergse Catechismus*. Ik hoop echt dat u de moeite wilt nemen om deze dingen met grote ernst en ijver te zullen onderzoeken, geliefde lezer. Want het betreft hier beslist geen bijzaken, maar het betreft hier de eer van God en de fundamentele hoofdzaken van hoe de kerke Gods door de eeuwen heen het zaligmakende geloof in Jezus Christus beleden heeft. Ik kan hier onmogelijk alles citeren, anders wordt deze weerlegging veels te lang. Maar in het onderwijs van deze reformator lezen we nog een zeer zuivere gescheiden bediening van Wet en Evangelie, over Gods eisende recht en over de betaling(=gerechtigheid) jegens dat Heilige recht, over zonde en genade. Ik citeer hier slechts een paar kernachtige uitspraken van Ursinus omtrent HC zondag 4 :

“Het eerste deel van 's mensen ellende, dat bestaat in zonde en verdorvenheid, is tot dusver behandeld en verklaard in de twee vorige Zondagsafdelingen Nu volgt in deze zondag de verklaring van het tweede deel, dat bestaat in de straf, door de zonde verdiend. Alvorens echter daarover gehandeld wordt, wordt tot nader verklaring en bevestiging van liet voorafgaande, eerst nog een antwoord gegeven op een tegenwerping of uitvlucht, die meestal ingebracht wordt tegen de vorige leer van 's mensen verdorvenheid. Dus worden in deze zondag twee zaken behandeld:

Verklaring van Vraag 9

Vraag : *Doet dan God de mens geen onrecht, dat Hij in Zijn Wet van hem eist, wat hij niet doen kan?*

Antwoord: *Neen Hij. Want God heeft de mens also geschapen, dat hij dat kon doen. Maar de mens heeft zichzelf en al zijn nakomelingen door het ingeven des duivels en door moedwillige ongehoorzaamheid van die gaven beroofd.*

De negende Vraag is een tegenwerping van 's mensen vernuft tegen de vorige, om in de verdorven mens een volkomen vrije wil, zowel ten goede als ten kwade, te willen stellen; of anders God van onrecht te beschuldigen. De kern van deze tegenwerping is deze: Wie

onmogelijke dingen gebiedt, is onrechtvaardig (gelijk in de achtste vraag gesteld wordt). God gebiedt in de Wet de verdorven mens onmogelijke dingen. Daaruit volgt dus, dat God onrechtvaardig zou zijn. **Hier dient men op twee dingen te letten:**

1. of God rechtvaardig een onmogelijke gehoorzaamheid eisen kan
2. of Hij ze ook tevergeefs eist

1. God eist het rechtvaardig

Want zoals de Catechismus antwoordt: *God had de mens zó geschapen, dat hij die gehoorzaamheid wel kon betonen. Maar de mens heeft door het ingeven des duivels en zijn eigen vrije moedwil zichzelf en al zijn nakomelingen van deze Goddelijke gaven beroofd;* en zo heeft hij zichzelf en alle nakomelingen willens en wetens een onmogelijkheid bezorgd, om gehoorzaam te zijn. Eén en ander is al te voren aangetoond bij de Vragen 6 en 7. Hieruit is nu duidelijk, wat men dient te antwoorden op deze tegenwerping, n.l. dat hij onrechtvaardig is, die onmogelijke dingen gebiedt.

1. Tenzij Hij tevens eerst de macht erbij geeft, om te kunnen doen hetgeen Hij gebiedt.
2. Tenzij degene, wie het geboden wordt, deze macht door eigen schuld, willens en wetens verloren heeft. Maar God had de mens naar Zijn beeld geschapen, zodat hij alles doen kon, wat God naar Zijn recht van hem eiste. Is het nu, dat de mens willens en wetens, door eigen schuld, dit goed verloren heeft, daarmee heeft niet God tegelijk Zijn recht verloren, om de schuldige gehoorzaamheid te vorderen.

Zoals men ziet, dat een schuldeiser zijn recht niet verliest om het hem verschuldigde te vorderen, al is het, dat de schuldenaar er al zijn goed heeft doorgebracht en onmachtig geworden is om te betalen. Matth. 18 : 24. „Hij heeft zichzelf en al zijn nakomelingen van die gaven beroofd.”

Onze voorouders hebben de macht om God te gehoorzamen verloren, voor zichzelf en hun nakomelingen; want zij hadden ze voor beiden ontvangen.

Het is, als wanneer een edelman van enig vorst een leengoed in ontvangst neemt onder de eed van trouw, in naam van hemzelf en van zijn opvolgers. Is hij zijn heer ontrouw, dan verliest hij het leen voor zichzelf en zijn opvolgers. En wanneer de leenheer aan de kinderen het leengoed, dat vanwege des vaders ontrouw verloren ging, onthoudt, dan doet hij hun geen onrecht; maar als hij het hun teruggeeft, dan bewijst hij genade.

2. God eist de gehoorzaamheid niet tevergeefs

Want wanneer Hij deze eist, maakt Hij sommigen ook bekwaam, om Hem gehoorzaam te kunnen zijn. Hij heeft de Wet ook om andere redenen bevolen, d.w.z. dat het alles tezamen gedaan worde, wat Hij beval: n.l. opdat de uitverkorenen Gode de lof der gerechtigheid zouden toeschrijven en hun (eigen) onmacht belijden; opdat zij zouden weten, wat zij vooral van God moeten begeren, opdat zij tenslotte met God verzoend en door de Heilige Geest vernieuwd, een nieuwe gehoorzaamheid aan God in dit leven gaan bewijzen; en opdat de verworpenen de uitwendige tucht zouden oefenen, en dat hun verdorvenheid en moedwil ontdekt worde, opdat zij niet te verontschuldigen zijn; en opdat de rechtvaardigen, wanneer zij gestraft worden, des te heerlijker openbaar

worden. Daarom is op de tegenwerping, die aan de voorafgaande het meest gelijk is, n.l. dat „wie onmogelijke dingen gebiedt, die gebiedt het tevergeefs” dit het juiste antwoord: Wie onmogelijke dingen gebiedt, die gebiedt tevergeefs, wanneer hij n.l. alleen met die bedoeling gebiedt, dat de onmogelijke dingen verricht zullen worden; maar niet, wanneer het tot andere doeleinden bevolen wordt, zoals van Gods wege geschiedt, zowel ten opzichte van de Godzaligen als van de goddelozen.

Want God eist de volkomen gehoorzaamheid aan de Wet, van de zijde der Godzaligen:

1. Opdat hun onmacht gekend worde, Rom. 3 : 20: „Door de Wet is de kennis der zonde”;
2. Opdat zij weten zouden, hoe zij vóór de val geweest zijn;
3. Opdat zij weten, wat vooral zij van God moeten begeren, n.l. de vernieuwing van de natuur;
4. Opdat zij verstaan, wat Christus bedoelt te doen, n.l. dat Hij vóór hen voldaan heeft en hen wederbaart; en
5. Opdat in de Godzaligen een nieuwe gehoorzaamheid zou aanvangen. Want de Wet leert, wat God voor de weldaad der verlossing van ons terugvraagt. Van de goddelozen wordt de gehoorzaamheid geëist,

1. Opdat de rechtvaardigheid Gods in hun verdoemenis zou openbaar worden; want zij weten, wat zij behóren te doen. Wanneer ze dat dus niet doen, dan worden zij terecht verdoemd, Luk. 12 : 47: „De dienstknecht welke geweten heeft den wil zijns Heeren”, enz.
2. Opdat de uiterlijke tucht gehandhaafd, en
3. Opdat de voorwerpen van genade zouden bekeerd worden.

Wie onmogelijke dingen gebiedt, die gebiedt niet tevergeefs, n.l. wanneer dit erbij gesteld wordt: tenzij hij tevens de macht geeft om te doen. Maar wanneer God iets gebiedt, dan geeft Hij ook de uitverkorenen de macht om het te doen en Hem gehoorzaam te zijn, door dit in hen te beginnen en tenslotte te voleindigen. (Vgl. D.L., III/IV, art. 17). Alzo dat de uitverkorenen mét Augustinus zeggen: „Geef wat Gij beveelt, en beveel dan wat Gij wilt, en Gij zult niet te vergeefs bevelen.” Zo is dus deze onmogelijke eis een zeer grote weldaad, omdat zij de weg is om de mogelijkheid te krijgen.

Verklaring van Vraag 10

Vraag : *Wil God zulk een ongehoorzaamheid en afval ongestraft laten?*

Antwoord: *Neen Hij, geenszins. Maar Hij vertoort Zich schrikkelijk, beide over de aangeboren en werkelijke zonden, en wil die door een rechtvaardig oordeel tijdelijk en eeuwig straffen, gelijk Hij gesproken heeft : Vervloekt is een iegelijk, die niet blijft in al hetgeen geschreven is in het boek der Wet, om dat te doen.*

Tot zo ver hebben wij het eerste deel van 's mensen ellende, n.l. de zonde en de oorsprong daarvan verklaard. Nu wordt er verder gehandeld over de straf der zonde; hetwelk het tweede deel vormt van 's mensen ellende. De Catechismus leert ons hier op

grond van de Heilige Schrift, dat God de zonde zeer zwaar, rechtvaardig en stellig straft. Zeer zwaar; d.w.z. met tijdelijke en eeuwige straffen, en wel vanwege de grootte der zonde; want het oneindig Goed is vertoornd. Rechtvaardig, want alle zonden schenden de rechtvaardigheid Gods én Zijn Wet. En daarom verdient ook de geringste zonde de eeuwige verstoting en straf. Stellig, want God is waarachtig, en Hij verandert nimmermeer het vonnis, dat eenmaal in de Wet is uitgesproken: „Vervloekt zij, die de woorden dezer Wet niet zal bevestigen, doende dezelve”

Verklaring van Vraag 11

Vraag : *Is dan God ook niet barmhartig?*

Antwoord: *God is wel barmhartig, maar Hij is ook rechtvaardig. Daarom eist zijn gerechtigheid, dat de zonde, welke tegen de allerhoogste Majesteit Gods gedaan is, ook met de hoogste, dat is: met de eeuwige straf, aan lichaam en ziel gestraft worde.*

Deze Vraag is een tegenwerping van de aanhangers van Origenes. Zij zijn van mening, dat tenslotte alle goddelozen, ja zelfs ook de duivelen, nog zalig zullen worden; en zulks in strijd met Vraag 10, en vooral met het feit, dat God alle zonden met eeuwige straffen bestraft. „Want”, zeggen zij, „God is hoogst barmhartig; dus zal Hij van Zijn gestrenge recht enige afstand doen, en de zonde niet met eeuwige straffen bestraffen.”

De Catechismus geeft hierop ten antwoord, dat God wel hoogst barmhartig is, echter zó dat Hij ook rechtvaardig is. Alsof zij wilden zeggen, dat Hij Zijn barmhartigheid niet bewijst, tenzij Zijn gerechtigheid ongekrenkt blijve.

Daaruit besluiten zij, dat, ondanks de barmhartigheid, zijn rechtvaardigheid eist, dat alle zonden met de hoogste, dat is: met de eeuwige straffen aan lichaam en ziel gestraft worden; en wel daarom, dat alle zonden tegen de hoogste Majesteit Gods begaan worden; en dat er dus een overeenkomst moet zijn tussen de misdaad en de straf. Want het feit is des te gruwelijker en verdient dan ook des te zwaarder straf, naarmate de persoon belangrijker is, tegen wie het bedreven en die daardoor beledigd wordt.

Het komt dus Eén, Die hoogst barmhartig is, wel toe, dat Hij niet Zijn uiterste recht vordert, zonder kwetsing nochtans van Zijn rechtvaardigheid, welke in God ook op het hoogst (aanwezig) is, niet minder dan Zijn barmhartigheid. (Verg. D.L., II, art. 1). En Zijn gerechtigheid (zoals Hij Zich in Zijn Woord geopenbaard heeft) vereist, dat onze zonden, die tegen Zijn oneindige Majesteit bedreven zijn, niet alleen met tijdelijke, maar ook met eeuwige straffen, zowel naar ziel als lichaam, gestraft worden.

Aanhoudend bezwaar.

Ja, maar als God dan niet afstand doet van het strengste en uiterste recht, dan is Hij niet barmhartig, maar alleen rechtvaardig.

Welnu, Hij straft de zonde eeuwig, dus voert Hij Zijn uiterste recht uit. En dus is Hij uitsluitend rechtvaardig en niet tegelijk barmhartig.

Antwoord.

Hoewel God de zonden met de eeuwige straf straft, toch laat Hij veel van Zijn uiterste recht schieten. Want wat de verworpenen betreft, jegens hen betoont Hij grote barmhartigheid, wanneer Hij in dit leven de straffen uitstelt, en hen met vele weldaden

tot bekering lokt; en in de eeuwigheid zelf zal Hij hen lichter straffen, dan hun zonden wel verdienen; en ten laatste zal Hij Zich niet over hun ondergang verblijden.

Wat betreft de uitverkorenen: ook jegens hen betoont Hij de allergrootste milddadigheid, als Hij hun Zijn Zoon geeft en Hem in hun plaats, uit louter genade en barmhartigheid, aan de straffen onderwerpt, waartoe Hij door geen enkel recht of enige verdienste hunnerzijds verplicht is. Bovendien, hoewel iemand zijn uiterste recht zoekt, kan hij toch nog barmhartig zijn, wanneer hij in zijn wijsheid een manier weet te vinden, om de straffen te lenigen, en zijn barmhartigheid zo te richten, dat de gerechtigheid niet gekrenkt wordt, en die zich, wanneer de rechtvaardigheid uitgevoerd wordt, niet verblijdt in het verderf van een booswicht, maar liever zou willen, dat hij in leven bleef. Want een rechter, die zich niet over het verderf van een booswicht verblijdt, wanneer hij hem de straf doet ondergaan, maar met medelijden bewogen wordt - hoewel hij het uiterste recht uitvoert - mag toch barmhartig heten. Van God is dit allebei openbaar: Hij toch heeft geen vermaak in het verderf der goddelozen, want Hij wil niet de dood der zondaars; én Hij straft alle zonden terdege naar het uiterste recht, d.w.z. met tijdelijke en eeuwige straffen, opdat Hij rechtvaardig zij. Maar Hij verzacht ook het hoogste recht, wanneer Hij de straf van ons afwendt, op Zijn Zoon, opdat Hij insgelijks barmhartig zij. Men moet dus de barmhartigheid en rechtvaardigheid van God steeds tezamen verbinden, en nooit van elkaar scheiden. De *barmhartigheid* dient, opdat wij niet twifelen of wantrouwen aan de verlossing uit onze ellendigheid, aangezien God zeer barmhartig is. De *rechtvaardigheid* dient, opdat wij zijn barmhartigheid niet misbruiken tot zorgeloosheid des levens, daarop maar voortzondigende, om ons te bedriegen; want God is ook rechtvaardig. Hiertegen plegen nog andere tegenwerpingen gericht te worden.” (einde citaat - Ursinus)

Ds. Mallan : Genade staat tegenover schuld en wordt ook aan een vijandig schepsel bewezen. Men zal het over moeten nemen dat (rechtvaardig is in zijn eeuwig verderf. Daarom moet men zich als een vijand van God en van zijn eigen zaligheid leren kennen. Dan is er geen hoop en verwachting meer voor zulk een mens. Men heeft op al zijn eigen werk de dood leren schrijven. De wet is zulk een mens een tuchtmeester geworden tot Christus. Dat is geen aangename weg voor het vlees. Men wil liever als, goed mens bekeerd worden en niet als een slecht mens. Men werkt het wel op de hemel aan, maar men ziet het op de hel aangaan. Zou men dan kunnen denken, dat het nog goed zou kunnen komen? Maar God werkt het op die crisiservaring aan.

'k Schatte mij geheel verloren. Ik mocht van geen vertroosting horen.

DJK : Worden deze zaken dan niet geleerd, schrijver? Jawel lezer, maar al de dingen die ds. Mallan tot hiertoe heeft omschreven, worden ondervonden onder de vloek van Gods heilige eisende wet, die de zonden en NIET de zondaar levend maakt, Rom. 7:9. Deze vloek der wet die de zonden in het hart van een overtuigde zondaar levend maakt, verwekt slechts toorn, en doet de gramschap Gods over de zonden geestelijk gevoelen. Paulus leert ons in Rom. 6 vers 14, dat een mens onder de wet of onder de genade verkeert, kan NOOIT onder beiden. Wanneer een zondaar onder de heerschappij der genade Gods in Christus verkeert, dan is hij in vrijheid gesteld en juist verlost van de vloek der wet. Begrijpt u de dwaling van ds. Mallan, lezer? Onder de genade in Christus

is alleen het leven. Ds. Mallan leert ons in alle citaten hierboven dat, die zondaar het leven en het geloof al heeft, terwijl hij de vloek der wet nog moet gaan ondervinden. Wees nu eens eerlijk, dat kan toch niet? Na het leven ligt toch niet de dood, lezer? Gods Woord leert precies andersom, namelijk dat het leven achter de kruisdood ligt, door de opstanding met Christus. *Want indien wij (geestelijk) met Hem een plant geworden zijn in de gelijkmaking Zijns doods, zo zullen wij het ook (geestelijk) zijn in de gelijkmaking Zijner opstanding, Rom. 6:5.* “Want de Zoon des mensen is gekomen om te zoeken en zaligen dat alrede levend gemaakt en daardoor wedergeboren was.”

Dat is kort en bondig de inhoud van de dwaalleer van ds. Mallan. Die zondaar is alrede wedergeboren maar moet nog verloren gaan. Die verkoren zondaar is al levend gemaakt/wedergeboren, maar kent Christus nog niet, en Christus gaat deze wedergeboren zondaar opzoeken. Ja toch, ds. Mallan? Als hij eens zou beseffen welk een Godonterende gruwelleer hij verdedigde, dan zou hij wellicht geen oog meer dicht doen, en wellicht kermende over de graven lopen van de zielen die onder deze dwaalleer, met een ingebeelde hemel, voor eeuwig verloren zijn gegaan. Zijn er dan geen zielen onder zijn bediening tot bekering gebracht, schrijver? Dat weet God alleen, lezer. Maar als het zo is, dan is het zeker niet dankzij de leer en prediking van ds. Mallan, maar ONDANKS de dwaalleer die hij ten alle tijden geleerd en verdedigt heeft. Om precies dezelfde reden werden er voor de Reformatie ook nog wel zielen tot bekering gebracht onder de dwalingen van Rome. Maar kijk eens hoe rijk en menigvuldig de Geest Gods Zich aan Zijn Woord verbond, toen de reformatoren de vervloekte ROOMSE dwalingen begonnen af te zweren. Toen werden er immers duizenden door God tot bekering gebracht.

‘Van wie is dan de verkoren Kerk vanaf HC zondag 2 t/m HC zondag 6’, is in dit kerkverband ook een befaamde vraag, lezer. Ik antwoord dat zij allen door de zondeval van God af zijn gevallen, maar nooit uit het Vaderharte Gods zijn gevallen. Maar door die zondeval liggen zij wel in de klauwen des satans, die hen met ketenen gebonden heeft in het diensthuis der zonden, gelijk Farao en zijn drijvers het volk Israel in het diensthuis van Egypteland in zijn machtige hand hield. En door die zonden God naar Zijn volmaakte heiligheid geen gemeenschap meer met Zijn schepsel hebben. In dit diensthuis heerste de vloek, en de dood en het verderf zou over allen komen, die niet achter het gestreken bloed geborgen waren. Ook over het bondsvolk Israel...?!

Ja ook over Zijn bondsvolk Israel...!! Want Ik zal in dezen nacht door Egypteland gaan, en alle eerstgeborenen in Egypteland slaan, van de mensen af tot de beesten toe; en Ik zal gericht oefenen aan alle goden der Egyptenaren, Ik, de HEERE, Ex. 12:12. En in dit diensthuis van Egypteland was het volk Israel toch ook woonachtig...?! Geestelijk is dit precies eender, lezer. De eis tot betaling was het vergoten bloed van de vermoorde jonge Hebreëertjes, die door Farao in de Nijl waren geworpen, die ook het zaad van de beloofde Messias in hun schoot droegen. Lees de kanttekeningen er eens op na. Waarom zou God de dood en het verderf over alle eerstgeborenen brengen? Omdat zij de plaatsvervangers waren, c.q. degenen die de eerstgeboortezegen zouden beërven. Wat zegt de Schrift hierover? Werp de dienstmaagd uit en haar zoon; want de zoon der dienstmaagd zal geenszins erven met den zoon der vrije, Gal. 4:30. Het volk Israel zou

het beloofde land Kanaan beërven en niet het volk der Egyptenaren. Alzo verlost God Zijn bondsvolk Israel uit de machtige klauwen van Farao, middels de weg van het zaaien van dood en verderf(=wet) en het gestreken bloed aan de deurposten van het geslachte paaslam(=evangelie). *En dat bloed zal ulieden tot een teken zijn aan de huizen, waarin gij zijt; wanneer Ik het bloed zie, zal Ik ulieden voorbij gaan; en er zal geen plaag onder ulieden ten verderve zijn, wanneer Ik Egypteland slaan zal. En deze dag zal ulieden wezen ter gedachtenis, en gij zult hem den HEERE tot een feest vieren; gij zult hem vieren onder uw geslachten tot een eeuwige inzetting, Ex. 12:13-14.*

Waar toe gaf God dan Zijn heilige wet aan Zijn verlost bondsvolk pas in de woestijn bij de Sinai, en niet in Egypteland, schrijver? Omdat God Zijn volk de dienst der verzoening des te schoner, helderder en klaarder voor wilde stellen. Lees hier in Rom. 5:10-20, wat de apostel Paulus daarover heeft schreven: “Want indien wij, vijanden zijnde, met God verzoend zijn door den dood Zijns Zoons, veel meer zullen wij, verzoend zijnde, behouden worden door Zijn leven. En niet alleenlijk dit, maar wij roemen ook in God, door onzen Heere Jezus Christus, door Welken wij nu de verzoening gekregen hebben. Daarom, gelijk door een mens de zonde in de wereld ingekomen is, en door de zonde de dood; en alzo de dood tot alle mensen doorgedaan is, in welken allen gezondigd hebben. Want tot de wet was de zonde in de wereld; maar de zonde wordt niet toegerekend, als er geen wet is. Maar de dood heeft geheerst van Adam tot Mozes toe, ook over degenen, die niet gezondigd hadden in de gelijkheid der overtreding van Adam, welke een voorbeeld is Desgenen, Die komen zou. Doch niet, gelijk de misdaad, alzo is ook de genadegift, want indien, door de misdaad van een, velen gestorven zijn, zo is veel meer de genade Gods, en de gave door de genade, die daar is van een mens Jezus Christus, overvloedig geweest over velen. En niet, gelijk de schuld was door den een, die gezondigd heeft, alzo is de gift; want de schuld is wel uit een misdaad tot verdoemenis, maar de genadegift is uit vele misdaden tot rechtvaardigmaking. Want indien door de misdaad van een de dood geheerst heeft door dien enen, veel meer zullen degenen, die den overvloed der genade en der gave der rechtvaardigheid ontvangen, in het leven heersen door dien Enen, namelijk Jezus Christus. Zo dan, gelijk door een misdaad de schuld gekomen is over alle mensen tot verdoemenis; alzo ook door een rechtvaardigheid komt de genade over alle mensen tot rechtvaardigmaking des levens. Want gelijk door de ongehoorzaamheid van dien enen mens velen tot zondaars gesteld zijn geworden, alzo zullen ook door de gehoorzaamheid van Enen velen tot rechtvaardigen gesteld worden.

“Maar de wet is bovendien ingekomen, opdat de misdaad te meerder worde; en waar de zonde meerder geworden is, daar is de genade veel meer overvloedig geweest.”

God stelde Zijn bondsvolk Zijn heilige wet dus voor, opdat de begane misdaden jegens die wet te meer gevoeld zouden worden, dat is helderder voorgesteld zouden worden. Paulus zegt hier eigenlijk, hoe meer Israel in deze heilige wet kreeg in te blikken, hoe schoner hen de ingestelde dienst der verzoening zou worden. Door het onderwijs in deze wet zou hen de genade Gods in Christus op zijn overvloedigst voorgesteld worden. De hele ingestelde tabernakeldienst was immers een afschaduwing van Christus. Daartoe moesten de twee stenen tafelen der wet in de ark des verbonds gelegd worden,

met daarboven het verzoendeksel, lezer. Dat is nu het geestelijk beeld van het heilig evangelie, namelijk de door Christus vervulde wet Gods. Op deze wijze was deze Wet hen een tuchtmeester c.q. een geestelijk onderwijzer die Israel heenwees naar de beloofde Messias die komen zou, Zijn volk verlossende van hun zonden. Wat God rechtvaardig van een zondaar eist, dat schenkt Hij genadig in Christus, aan verloren zondaar die zelf niet meer kan betalen. *Want het einde der wet is Christus, tot rechtvaardigheid een iegelijk, die gelooft, Rom. 10:4.*

Ds. Mallan : Het zalig worden zal een wonder moeten worden. Een wonder van vrije genade. Gedacht te hebben, om te moeten komen en dan genade in Gods ogen te vinden. Daar heeft men niet op kunnen rekenen: Dan wordt de hemel ontsloten helwaardig schepsel. Als ik dit schrijf, kan men wel denken nu kan ik het ook weten hoe ik zalig word. Maar nee, als werkelijkheid wordt, dan hebt u altijd in de rechte prediking dat wel horen verklaren, maar dan weet men het toch niet. Dat is de crisiservaring, dat ieder dan nog wel zalig kan worden maar zo'n mens niet. Men ziet dan alle mensen beter dan zichzelf. Maar zou het dan voor zo'n mens geen wonder worden, in plaats van de hel de hemel voor hem opengaat? Dat is vrucht van die crisiservaring. Zo komt God aan Zijn eer en mens aan de zaligheid. Daarom komen we er zonder zo'n crisiservaring niet. Het is niet te zeggen wie de mens door zijn diepe val geworden is. Men zoekt God uit de handen te blijven en men werkt het op zelfbehoud aan. We zijn doorvlochten van eigen bedoelingen. Hoogmoed is onze val geweest en zo zoeken we eigen eer te behouden in het werk der zaligheid. Maar we zullen goed moeten weten hoe slecht en goddeloos we zijn. We moeten voor God worden die we zijn, brandhout voor de hel en meer niet.

DJK : 'Al deze dingen is het geloof in Gods heilige wet, maar nog niet het zaligmakende geloof in Jezus Christus', zou William Huntington gezegd hebben. De dingen die ds. Mallan hier omschrijft vloeien voort uit de ontdekkende, overtuigende, ontblotende, ontgrondende, vervloekende, verdoemende, en dodende geestelijke werking van Gods heilige wet. *Want wij weten, dat de wet geestelijk is, maar ik ben vleselijk, verkocht onder de zonde, Rom. 7:14.* Iemand kan dus kennis hebben aan geestelijke ontdekking, overtuiging, vervloeking en verdoeming, maar wanneer hij nog nimmer gedood is geworden door de dodende en afsnijdende geestelijke kracht der wet, daar is hij nog immer getrouwd met zijn eerste man en daarmee nog onder de macht der zonden en onder heerschappij van die eerste man, lees Rom. 7:1-4. Een mens moet dus door de weg van de kruisdood zijn gehele bestaan voor God leren verliezen, lezer.

Ds. Mallan : En als we zo die God in de handen vallen, zullen we weten Wie God is in de grootheid Zijner barmhartigheid en de rijkdom der genade voor een gans schuldig en verloren zondaar. O zalige crisiservaring! Dat is wat anders dan buiten zo'n crisiservaring zalig te worden, zoals velen denken. Door zo'n weg kan er ook plaats komen voor de kennis van een Middelaar die voor zulk een mens met zo'n crisiservaring in de wereld gekomen is. Weet u waar het aan ontbreekt bij velen die zonder een crisiservaring over Christus spreken en menen in Hem te geloven? Wel, hebben toch wel eens de opmerking horen maken, dat die Adam recht kan preken, die kan pas recht van Christus spreken? Aan Christuspredikers ontbreekt het niet in deze tijd, maar de

mensen worden in die prediking niet bij Adam gebracht. Er kan veel gesproken worden over een geloof in belofte en over een geloof in Jezus, maar de gevallen staat van de mens in Adam wordt niet goed blootgelegd. Moeten wij dan Adam worden voor God? Ja, een andere weg tot zaligheid is er niet. Als er geen gevallen Adam was, dan had Christus niet behoeven te komen als de Tweede Adam.

DJK : Daarom, gelijk door een mens de zonde in de wereld ingekomen is, en door de zonde de dood; en alzo de dood tot alle mensen doorgedaan is, in welken allen gezondigd hebben.....Want indien door de misdaad van een de dood geheerst heeft door dien enen, veel meer zullen degenen, die den overvloed der genade en der gave der rechtvaardigheid ontvangen, in het leven heersen door dien Enen, namelijk Jezus Christus. Zo dan, gelijk door een misdaad de schuld gekomen is over alle mensen tot verdoemenis; alzo ook door een rechtvaardigheid komt de genade over alle mensen tot rechtvaardigmaking des levens. Want gelijk door de ongehoorzaamheid van dien enen mens velen tot zondaars gesteld zijn geworden, alzo zullen ook door de gehoorzaamheid van Enen velen tot rechtvaardigen gesteld worden, Rom. 5:12-19.

Maar beste ds. Mallan, hoe is het dan in de wereld mogelijk dat u een on-Bijbelse rechtvaardigmaking van eeuwigheid kunt blijven verdedigen...?? U schrijft hier zelf dat: "Als er geen gevallen Adam was, dan had Christus (in de tijd) niet behoeven te komen als de Tweede Adam."

Ds. Mallan : Maar de Heere brengt Zijn volk op het plekje waar Hij Adam ook gebracht heeft. Er schoot voor hem niet anders over dan: "Ik heb gegeten." Kon hij toen aan een hemel denken en aan een opgericht worden uit zijn gevallen staat? Nee, er was voor hem geen Christus. Daar wist hij niets van af. Hij heeft nog geprobeerd om zich voor God te verbergen. Maar dat lukte hem niet. De Heere riep Adam en zeide: "'Waar zijt gij?'" Adam heeft daarop gezegd: "Ik hoorde Uw stem in den hof en ik vreesde, want ik ben naakt; daarom verborg ik mij." De Heere echter deed hem daarop de vraag: "Wie heeft u te kennen gegeven, dat gij naakt zijt? Hebt gij van dien boom gegeten, van welken Ik u gebod, dat gij daarvan niet eten zoudt?"

DJK : Maar de zonde, oorzaak genomen hebbende door het gebod, heeft in mij alle begeerlijkheid gewrocht; want zonder de wet is de zonde dood. En zonder de wet, zo leefde ik eertijds; maar als het gebod gekomen is, zo is de zonde weder levend geworden, doch ik ben gestorven. En het gebod, dat ten leven was, hetzelfde is mij ten dood bevonden, Rom. 7:8-10.

Ds. Mallan : Wat moest Adam toen denken? Hij kon niet anders denken dan dat het nu sterven werd en dat hij nu in des afgronds donkere nacht voor eeuwig weg zou zinken.

DJK : Want ik gevoel de grootheid van mijn kwaad; mijn zonde zie 'k mij steeds voor ogen zweven. 'k Heb tegen U, ja U alleen, misdreven. Uw wil en wet, hoe heilig, stout versmaad, ik heb gedaan, wat kwaad was in Uw oog; Dies ben ik, HEER', Uw gramschap

dubbel waardig! 'k Erken mijn schuld, die U tot straf bewoog. Uw doen is rein, Uw vonnis gans rechtvaardig, Psalm 51.

Ds. Mallan: Maar in plaats daarvan schonk God hem de bekende moederbelofte (Gen. 3:15). En daar kwam geloof in mee ook. Zo krijgen de beloften alleen waarde voor een zich schuldigkennend mens.

DJK : Hij heelt gebrokenen van harte, en Hij verbindt z' in hunne smarte, die, in hun zonden en ellenden, tot Hem zich ter genezing wenden. Hij telt het groot getal der starren, die 't scherpst gezicht op aard' verwarren. Hij roept dat talloos heir te zamen, en noemt die alle bij haar namen, Psalm 147.

Ds. Mallan : Velen zijn tot een geloof in Christus gekomen en hebben de belofte van het leven in Hem ontvangen, maar men hoort niet dat ze uit de stad des verderfs gekomen zijn, zoals we dat in Bunyans Christenreize kunnen lezen. Ja maar, dat geldt toch zeker alleen mensen die het in de wereld hebben gezocht en daarin zich hebben uitgeleefd? Als men zo'n opmerking maakt, blijkt het al wel weer dat men er niet van weet wat het is om Adam voor God te worden. We behoeven ons niet in de wereld te hebben uitgeleefd, om te weten hoe zwart we in Adam geworden zijn.

Och, ik wil de lezers doen weten dat we daar nu juist zo weinig van horen. Een blanke Jezus kan alleen maar waarde krijgen voor een zwarte zondaar. Zulk een zondaar moet het in leven dat hij gans melaats is, vol van wonden, striemen en etterbuilen. Zou dat geen crisiservaring worden voor de ziel eer men tot Christus komt? Voor Adam werd het ook een crisiservaring. Is dat nu Evangelie als dat gepredikt wordt?

DJK : Helaas stelt het Evangelie voor de vloek der wet, ds. Mallan. De bloedwrekende eis van Gods heilige Wet preekt ons immers geen Jezus, maar de dood, en het Evangelie preekt ons het leven in Christus tot een eeuwige behoudenis. Ds. Mallan leert dit :

leven – sterven – leven. Gods Woord leert de dood in Adam en het leven in Christus. Leert ds. Mallan dat hierboven dan ook niet? Hij beschrijft hier wel degelijk hoe een zondaar verloren moet gaan voor God, nadat God die zondaar in Adam heeft teruggeloid. Maar voor dit geestelijk sterven aan Gods heilige wet, en voor dit verloren gaan onder God, is volgens ds. Mallan die zondaar alrede door God levend gemaakt en daarmee wedergeboren geworden. Zie daar zijn dwaalleer. Zakelijk en zielsbevindelijk wordt dit dus wel zo, maar de dogmatische wijze waarop dit verklaard wordt is werkelijk zielsmisleidend.

Ds. Mallan : Ja, als men dat hoort verkondigen, dan denkt men dat men in zo'n prediking geen Evangelie kan beluisteren. Maar een rijker Evangelie is er niet te beluisteren dan dat men horen mag dat zo'n zwarte Adam door Christus zalig wordt. Geheel en alleen uit vrije genade zonder enige verdiensten van de mens erbij. O wat wordt zalig worden dan toch ruim! Op zo'n crisiservaring werkt God het altijd maar aan. Ook in een verdere weg. Ik heb nogal wat rechtvaardigmakingen te beluisteren gekregen, waarin men een mooi verhaal naar voren wist te brengen. Hoe mooier het verhaal werd, hoe geloofwaardiger het was. Aan teksten en versjes ontbrak het daarbij niet, maar men

hoorde niet: "Ik heb gegeten." En daar zal het toch juist heen moeten. Dan moet God als Rechter zulk een mens voor eeuwig verdoemen. En dan heeft de schuldige zondaar niets meer te zeggen. Daar wordt geen kreet meer om zelfbehoud gehoord. Maar daar kan God Zijn werk doen en het de (*gestorven – DJK*) zondaar doen weten wat het zeggen wil, dat God in Christus was, de wereld met Zichzelf verzoenende. En daar kan Christus bij de Rechter vandaan Zich als een dierbare Borg en een volkomen Zaligmaker doen kennen. En daar wordt de ziel tot een gelovige omhelzing van die Persoon gebracht. En dat door die Geest Die dat geloof schenkt aan de ziel. Och vriend, er zit een man aan u te schrijven, die steeds meer om zulk een gezegende crisiservaring verlegen is. De grootste crisiservaring moet nog komen, als het de Heere behagen zal om een naakte zondaar door de enge poort te doen binnengaan.

DJK : God is de Rechter, de Vader is het Die trekt tot de Zoon, en de openbaart Zich door Zijn Woord tot zaligheid aan het hart van de verloren zondaar, en de verworven Geest van Christus neemt het uit Hem en verkondigd het Zijn volk, Joh. 16:13-15, Rom. 8:9. Het is de Vader Die zondaren door Zijn trekkende liefde trekt tot de gemeenschap met Christus, maar de Zoon maakt die zondaar vrij door hem van schuld, straf, vloek en oordeel, te verlossen. *Indien dan de Zoon u zal vrijgemaakt hebben, zo zult gij waarlijk vrij zijn, Joh. 8:36.* Want gelijk de Vader de doden opwekt en levend maakt, alzo maakt ook de Zoon levend, Die Hij wil. Want ook de Vader oordeelt niemand, maar heeft al het oordeel den Zoon gegeven; Opdat zij allen den Zoon eren, gelijk zij den Vader eren. Die den Zoon niet eert, eert den Vader niet, Die Hem gezonden heeft, Voorwaar, voorwaar zeg Ik u: Die Mijn woord hoort, en gelooft Hem, Die Mij gezonden heeft, die heeft het eeuwige leven, en komt niet in de verdoemenis, maar is uit den dood overgegaan in het leven. Voorwaar, voorwaar zeg Ik u: De ure komt, en is nu, wanneer de doden zullen horen de stem des Zoons Gods, en die ze gehoord hebben, zullen leven. Joh. 5:21-25. De enge poort is het beeld van Gods heilige recht, waartoe en waardoor de Vader een verkoren zondaar tot de geloofsgemeenschap met Christus Jezus trekt. Achter deze poort staat het heiligend kruis, met het verbroken Lichaam van Christus waaruit bloed en water vloeit, Joh. 19:34. Het bloed van het Offer der verzoening, en het water der afwassing van zonden, wees op de Geest der Vrijheid van Christus, Rom. 8:9-17.

Ds. Mallan : Dan wordt de enge poort een ruime poort, omdat er niet enig werk van de mens in aanmerking behoeft te komen, maar dan wordt de enge poort een poort van recht en toch een genadepoort. Door deze zal ik binnentreden en loven 's Heeren heerlijkheid. Dus dan is de poort van Christus' gerechtigheid ook gelijk een poort des lofs. Dan krijgt God eeuwig al de eer en de Kerk eeuwig de zaligheid. Ik heb u en de lezers de weg niet anders kunnen voorstellen, want de pijnlijke weg van smartelijke zielsontdekking waarin ik steeds meer aan de weet moet komen wie ik in Adam geworden ben, doet voor mij niet anders meer overblijven. Maar nu krijg ik al schrijvende daar toch weer zo'n zin in, want het zal toch wat zijn om die God alleen al de eer te mogen geven, Die ons uit zo'n grote nood en dood verlost heeft en op Wie we hopen dat Hij ons zo ook nog eens verlossen zal. Ik moet nu maar ophouden, maar doe dat met de verzuchting of de Heere dit nog ten goede voor u en de lezers gebruiken wil.

DJK : Loof Hem, die u, al wat gij hebt misdreven, hoeveel het zij, genadig wil vergeven, Uw krankheen kent en liefderijk geneest; Die van 't verderf uw leven wil verschonen, Met goedheid en barmhartigheen u kronen; Die in den nood uw redder is geweest, Psalm 103.

Geliefde lezer, met deze laatste dingen ben ik het best eens, maar ik heb u uit liefde op het gevaar van zijn dogmatische verderfelijke leerdwalingen willen wijzen. Bedenk toch ernstig dat er onder de wet, uw eerste geestelijke man(Rom. 7:1-3), en daarmee ook onder de overtuigingen, en ontdekking, en vervloekingen, en ontblotingen, en ontgrondingen der wet, geen geestelijk leven mogelijk is. Waarom niet? Omdat de wet niet machtig is tot levendmaking, en ook niet uit het geloof is, lees Gal. 3:12-21.

Het geestelijke leven begint pas wanneer een geestelijk gestorven zondaar in en door het werk van Christus, met bewustheid van zijn ziel, van de vloek der wet verlost is geworden, Rom. 6:7-8. Waarom leg ik hier zo de nadruk op? Om de reden dat er (heel) veel zielen zijn, die door deze uitleg van leer alrede menen wedergeboren te zijn, maar helaas Christus nog niet kennen, en daardoor nog niet met Hem verenigd zijn door een waar zaligmakend geloof. Dat zijn zielen die hun schuld wel hebben thuis gekregen, maar bij wie het nooit is opgelost geworden is in het bloed van Jezus Christus. Deze zielen menen dat God in hen een goed werk is begonnen, vanwege hun tranen en de veranderingen die in hun leven is gekomen. Maar levensverandering is nog geen levensvernieuwing, lezer. We moeten daartoe eens Ander worden. Wat horen we het dan ook vaak dat wanneer zulke zielen op hun sterfbedje komen te liggen, en nog immer hopen dat God het zgn. goede werk in hun ziel begonnen, toch zekerlijk zal voleinden.

Kijk lezer, en dit is nu het duivelse bedrog, c.q. de zgn. ingebeelde hemel waarmee velen voor eeuwig verloren zullen gaan. Ze vergeten dat God gezegd heeft: **Deze is Mijn geliefde Zoon, in Dewelke Ik Mijn welbehagen heb, hoort Hem.** En als we Zijn stem dan nog nimmer tot verlossing van onze ziel hebben gehoord, dan is er in uw verdorven zondige ziel nog nooit een vast Fundament gelegd tot zaligheid, waardoor u zalig kan worden. Hoe zal God dan ooit op dat zgn. 'goede werk in u' terug kunnen komen? God heeft geen behagen in uw tranen, noch in uw kermen, noch in uw levensreformatie.

God vraagt een volkomen betaling jegens Zijn door u geschonden wet. En bedenk dan toch dat u met uw tranen, en uw kermen voor God niet kunt betalen. Want zovelen als er uit de werken der wet zijn, die zijn onder den vloek; want er is geschreven: Vervloekt is een iegelijk, die niet blijft in al hetgeen geschreven is in het boek der wet, om dat te doen. En dat niemand door de wet gerechtvaardigd wordt voor God, is openbaar; want de rechtvaardige zal uit het geloof (in Jezus Christus) leven. Het bloed van Jezus Christus reinigt van alle zonden.

D.J. Kleen